

Valère Novarina

IMAGINÁRNÍ OPERETA

Překlad Michal Lázňovský

OSOBY

Zamlčený podmět, který se později stane Mužem z Onoho světa, Klytofonem, Mužem krve a Nezadržitelným romanopiscem.

Smrtelník, který se stane Bližním

Kalup, který se stane Teodřilem

Dělný Svalovec, který se stane Polyhymnií

Anastasie, která se stane Oinistrem

Pantagonická žena, která se stane Ortodulem

Nekňuba, který se stane Pantropem

Svéhlavá žena, která se stane Adrastem

Herec prchající před bližním, který se stává Exodurgem

Děti hněvu

ZAMLČENÝ PODMĚT

Diváci naši operetní, bděte, neusněte! Zdi, vymezte horizont! Prkna, znamenejte svět! Vy, v řadách proti nám, zpátky ni krok! Vpřed taky ne! Strope, chraň nás před sluncem a přívaly dešťů, ty, čase, postůj! Vy vzadu, vystůjte nás! Publikum operetní, nestrp, abych dál proléval krev a rozmotával a smotával obvazy ze své zamotané hlavy, jak můžeš názorně spatřit! Publikum operetní, nedopusť, abych spustil hlavu, publikum operetní, zabraň mé hlavě! Zabraň operetě, publikum! Publikum operetní, nedopusť dopuštění! Nepřipusť spoušť na těchto prknech! Publikum operetní, neposlouchej mé řečnění, a přijmi moji „hlaAaAaAvu“. Na počátku byl mrtvý, který se vyjadřoval výhradně písní.

SMRTELNÍK *vstoupí*

Našel jsem zdechlinu zvířete – a zde lidskou: poznal jsem po očích, že je lidská.

ZAMLČENÝ PODMĚT

Setkání dvou herců, z nichž jeden se v očích druhého stane mrtvolou dřív než naopak.

SMRTELNÍK

Jsem mrtvý, který se vyjadřuje výhradně písní. Otevírám děj! A děj mi říká:

NEVIDITELNÉ HLASY

Dveře! Dveře!

ZAMLČENÝ PODMĚT

Dveřmi vstupuje muž, který se vrhá na svou sestru, aby jí vyjádřil svou hlubokou náklonnost. Odchází. Vstupuje muž s vytřeštěným očima. Vstupují těla, která mají oči, ve kterých lze číst.

SMRTELNÍK

Vstupuje bludné Já a mé *niterné já* se do něj vtěluje!

ZAMLČENÝ PODMĚT

Vstupuje muž, který má dojem, že se při vstupu minul se svým tělem.

SMRTELNÍK

Nacpal jsem se k smrti!

ZAMLČENÝ PODMĚT

Vyprávějte, jaká je, příteli!

SMRTELNÍK

Mý tělo, to je pech! si narazilo smrt, a tak v tom lítám sám. - Árie mrtvého, co pěje píseň dokola, píseň prašná za všechny prachy: mám jí plný zuby, abych pravdu řekl:

„Zde spočívám *Já sám*, a proto nejásám
že překročil jsem práh, kde vše je jen prach.
Mě prach polykat nebaví:
No co je to za snídani!“

ZAMLČENÝ PODMĚT

Říkáš konec hned na začátku!

SMRTELNÍK

Místo hlavy mi nasadte postavu třeba pomatenou, slitujte se nad tou dírou!

ZAMLČENÝ PODMĚT

Buď tak laskav, zbav vše své lidského obsahu.

SMRTELNÍK

Vstupuje prostá duše vtělená do páru hanovic, honavic, nohavic; vstupuje prostá duše vtělená do páru nohaha, honana, nohavic; vstupuje prostá duše v páru hovanic, covahin, ohavnic, vstupuje prostá duše v páru hova, nova, nic. Vstupuje prostě tělo, rozdvojené na tělo a na hlavu.

ZAMLČENÝ PODMĚT

Další kandidáti čtvernohé animality!

SMRTELNÍK

Vtom vstoupí dva herci, z nichž nezbyla než mrtvola s lidskýma očima. Následuje píseň o člověku, zpívaná člověkem, vrženým do světa, prosím...

ZAMLČENÝ PODMĚT

Hlavně aby se neprobudil!

SMRTELNÍK

Prach, poněkud pokleslá píseň zpívaná Říšou Jitrnicou:

„Jó, ty prachu, ty můj drahý prachu,
brzy tě ze země budu hrýzt.

Jó, ty země, ty má drahá země:
Kéž bys chtěla ještě dál mě nýst.

Jó, ty světlo, ty můj drahý světlo,
nenechávej tmu se na mě snýst...

Jó, ty prachu, ty můj drahý prachu,
Brzy tě už zdola budu jíst.

Ach, ty bído! živote, můj brachu,
Rozprsknul ses mi jak miska hrachu...

- Ó, duše má, jak vylízat se hodláš z týhle bídný situace-é-e
Tak hlavu vzhůru a dej se do kupice zase-é-e...

Buď statečná a silná zas,
Přízemní nabídku odvrhni včas,
Vláčet se světem, kde vleče se čas...

Protože:

Stejně brzy ležet budeš
Kde už nic čekat nemůžeš
Nikdo ani nevzdechne
až i my dva zdechneme!

Kdo nás pak zvedne,
kdo nás sebere?

Ledvaže nás oba
život semele!

Opono, teď ó-ponó:
Mír dopřej kostem mým.
Ó kos-mír-ným!“

(Mluví.)

Nechci tam, musím tam,
copak já s tím nadělám!

(Zpívá.)

„Jó, ty prachu, ty můj drahý prachu,
Já tebe ze země musím smíst,
Jó, vy prkna, světe, ty můj brachu,
Proč mě nechceš ještě chvíli nýst!
Ach, ty bído, živote, můj brachu,
Rozprsknul ses mi jak miska hrachu.
Ach, bída, miska má
Je celá zlámaná...
Hryzat hlínu, to máme od Adama!
Moje hlava nebohá
Rozpadne se, proboha,
Z huby zbydou jenom zuby
Prach mě sfoukne ze světa
- Ale co je Za se ptám
Co za životem... co je ta-a-a-a-am?“

(Mrtvůj se uloží do své umrlčí pozice.)

2. V kolmých domech

DĚLNÝ SVALOVEC

Jmenuje se to zde Prčilice: tady si bydlíme dům. Když jsem bylo dítě, bylo jsem penzionované v penzionátu a muselo jsem dlabat dlabanec.

ANASTÁZIE

Jdeme tam bydlet.

DĚLNÝ SVALOVEC

Míříme do Prčilic. Kolik času spotřebujeme? Půldeviace, dvě pokuty, šestnáct chronometrů, osmnáct protoměrů, dvanáct bilo-liby-časosmírek. Ó, Čase, vzdáváme se ti oddaně!

ANASTÁZIE

Už přišel malý Smraďoušek?

DĚLNÝ SVALOVEC

Pachatel škod ještě nepřišel?

ANASTÁZIE

Prostor je těžký: těžký, těžký, těžký.

DĚLNÝ SVALOVEC

V mém těle právě proběhla prudká tělesná proměna.

ANASTÁZIE

Každý má tu svou; takových proběhne za hodinu šedesát. Život je úchvatný. A říkám to proto, protože je to dobře.

DĚLNÝ SVALOVEC

Vzpomínám, jak jsme jednou jedli jídlo, my živí jsme se živě živili, aby z nás jednou byly mrtvé mrtvoly. Těžký je prostor: těžký, těžký, těžký.

ANASTÁZIE

Život je tady: stvořený a zmarněný.

DĚLNÝ SVALOVEC

Dávám ti toto.

ANASTÁZIE

Tady máš ono.

DĚLNÝ SVALOVEC

Ty mi to dáváš?

ANASTÁZIE

Ne, já ti to nabízím.

DĚLNÝ SVALOVEC

Ano, prodej mi to!

ANASTÁZIE

Prodám ti to za osm.

DĚLNÝ SVALOVEC

Ne, já ti to nechám za tři sta třiatřicet...

ANASTÁZIE

Vezmu si osm z osmi a je to tvoje!

DĚLNÝ SVALOVEC

Jak mi to můžeš chtít prodat za deset, když to nechci?

ANASTÁZIE

Za osm je to tvoje, dám ti slevu dva.

DĚLNÝ SVALOVEC

Beru všechno, a jsem spokojen.

ANASTÁZIE

Já jsem převezená; a hle, jsem přeměněna!

DĚLNÝ SVALOVEC

Hlám. Hlám v sobě nespočet multikoidů; hlám spásonosku modrou – a dávám promluvit takto vzniklému nic... Vložím vše do bílé vsuvky z pravého umakartu. Srovnám své děti jedno pěkně za druhým, podle breviáře tělesných generací. Poskytněte mi svou krychli!

ANASTÁZIE

Zde můj kruh. Díky, vy kosočtveráku! Superkalhotově padnoucí do struktózy plodoflexu je více než přísavací: přilne a lépe drží v zatáčkách. Dejte mi ještě svůj kruh.

DĚLNÝ SVALOVEC

Ne, protože moje krychle je čtverec.

ANASTÁZIE

Vyprávějte mi ještě ten příběh trojúhelníku, na který udělalo tak silný dojem, že byl pozorován od základny.

DĚLNÝ SVALOVEC

Převálcujme mrtvého živým, který říká: Jen do toho!

ANASTÁZIE

Zplíhlo mě rukoidní se nevyrovná ztopometru perpetoidnímu: ano, ale přesto ho někdy dobře zastoupí. Občas nahradí jeho nedostatečnost, nicméně dávám přednost jeho soupeři: hadovníku rychloběžkóznímu, který nikdy nestojí tolik, aby nemohl stát více.

DĚLNÝ SVALOVEC

Odvráťme svou lidskou tvář a strčme ji jednou provždy do země. Ať už tam zůstane!

ANASTÁZIE

Vidím naši budoucnost jedině na čtyřech.

DĚLNÝ SVALOVEC

Zapěj tedy Chválu skutečnosti!

ANASTÁZIE

Zde je ta píseň - *Chvála skutečnosti*:

„Má skutečnost je čtverhranná

V ní bloudím pořád dokola

A když vystoupám, že ji chytím

Hned se zase dolů zřítím.

Vězím ve svém vězení!

Má kulečnost je vylhaná

V ní bloumám třeba do rána

A když až na dno sestoupím

Hned do stropu zas vyletím.

Sešrotovala jsem si vězení! Svě vězení!“

Palička srstnatá je žádoucnější než paličák trdlovační, neboť její paličatost je mnohem niternější a taky proto, že v případě nehody se tak rychle nescvrkne.

DĚLNÝ SVALOVEC

Má bezpáteří mícha myslí jen na vás: dovolte, abych váš appendix obepjal svým bajpásem!

ANASTÁZIE

Má dutálnost je hluboce přitahována vaší vypuklinovitostí.

DĚLNÝ SVALOVEC

Dovolte, abych svou animální objímkou obepjal vnější obrysy vašeho kosočtveráctví.

ANASTÁZIE

Nezdá se vám, že podoba těchto *Pralidových Prazvyků* je nyní poněkud nejasná? V naší zpustlé hrudi z nich zbyl jen prázdný balast. Když nám Bůh vstoupí do těla, znamená to, že už je mrtvé?

DĚLNÝ SVALOVEC

Cítí, že se s ním pojíme mrtvým tělem a opouští nás navždy, a už nikdy to nezkusí znovu. Tvé neužitečné formy už pro mne nic neznamenají.

ANASTÁZIE

Odkdy se trápíš ve své mrtvole, řekni, chlapče?

DĚLNÝ SVALOVEC

Trpím ve své trmvole už od doby, kdy nastal čas přesýpání.

ANASTÁZIE

Otevři mi svou dobře sečtenou lidskou tvář a podívej se na mne zpříma zevnitř, máš-li odvalu.

DĚLNÝ SVALOVEC

Chtěl bych prorazit otvor vycházejícím světlem – a zase zpátky! Chtěl bych na tom místě zanechat živý otvor: a nebo nějaké nic namísto otevřeného života. Ne, ne, ta nemoc lidského pindi, tady dole, to není dobré!

ANASTÁZIE

Dopřejeme vám teď minutku v krhavých pohledech.

DĚLNÝ SVALOVEC

Vy něco chcete?

ANASTÁZIE

Chtěla bych to raději dělat, než vám to prodávat. Za kolik byste teď ode mě koupil zbytek sypaného času?

DĚLNÝ SVALOVEC

Devět celých sedmnáct.

ANASTÁZIE

Jako by se stalo: a teď bych smlsla něco k smlsnutí.

DĚLNÝ SVALOVEC

Nadhodnota, píseň o podstatných předmětech:

ANASTÁZIE

Nadhodnota, píseň, která se obrací k předmětům. Kéž si ji vezmou k srdci, předměti!

DĚLNÝ SVALOVEC

„Vždycky když si koupím věci
 Postarám se o ně přeci,
 Já jim říkám: Mám vás rád!
 Proto vás chci kupovat!
 Ó, vy se mi líbíte!
 Však vy moje budete!“

ANASTÁZIE

Píseň hlubokých talířů, zpívaná zvrhlíkem, co je zvrhnul.

DĚLNÝ SVALOVEC

„Když jsem se krutým světem ubíral,
 popelnicema jsem se probíral.“

ANASTÁZIE a DĚLNÝ SVALOVEC

„Tvrdě se flákejme,
 nezpoťme si líc,
 Za břicha se popadejme
 nedělejme nic.
 Tvrdě se flákejme,
 nezpoťme si líc,
 Aby co za nic nestojí
 stálo mnohem víc!
 Tahle píseň není ležák
 ta se zhodnotí
 Do vyprodání zásob
 dobře poletí.
 O nadhodnotě zpívá
 bude prodejná,
 píseň, píseň, píseň, píseň, píseň prodejná!“

DĚLNÝ SVALOVEC

Co chce říci tato píseň o nadhodnotě?
 Chce snad říci, že ztrácíme na hodnotě?
 „Ze všech sil se snažím sebe zhodnotit
 Však marnost se mě chystá brzy pohltit!“

ANASTÁZIE a DĚLNÝ SVALOVEC

„Vyměňme si svoje statky, vyměňme si nic
 Ty si vezmi co je tvoje a mně nandej víc
 Říká, že je tohle Jeho: zobák otevři
 Koukej zobat, nepřestávej
 už ho nezavři!
 Zplna hrdla vyměňujme
 měňme z plných plic!
 A kdo makat víc nebude,
 nebude stát nic!
 Jde přeci o nadhodnotu!
 A co je víc?“

DĚLNÝ SVALOVEC

Co chce říci tato píseň o nadhodnotě?

Chce snad říci, že málo hodnotíme?

ANASTÁZIE

„Ach, co to vidím, ach co to cítím!
Sotva se stáhnu, tvá hodnota klesá!“

DĚLNÝ SVALOVEC

„Ach to ne, drahá, je to naopak:
Když tvrdá valuta stoupá
musí klesnout pak.“

ANASTÁZIE

„Ano, stálo to za tu cenu
kterou si odsedíme.“

DĚLNÝ SVALOVEC

„Ať to stojí, co to stojí
Kdo nehltá neobstojí
Vždyť přeci na tom
Náš osud stojí!“

ANASTÁZIE

„A ten kdo se nezhodnotí
Ten se rychle znehodnotí
To je koloběh
věčný!“

ANASTÁZIE a DĚLNÝ SVALOVEC *mluví.*

Ať žijí věci! – Rebus rebus! – Zobejme po trošičkách! – Dej si dávku přítomnosti! –
Hody nicoty!

DĚLNÝ SVALOVEC

Noc, změna osvětlení: *Romance o nadhodnotě.*

ANASTÁZIE a DĚLNÝ SVALOVEC

„Zplna hrdla budem zpívat, robit ničevu!“

ANASTÁZIE

„... počkáme až dílo noci bude hotovo!“

DĚLNÝ SVALOVEC

„... ve tmě všechno lépe zmizí...“

ANASTÁZIE

„... v noci útrokách- ach-ach-ach...“

ANASTÁZIE a DĚLNÝ SVALOVEC

„Všechno počíná a končí
V noci útrokách!“

DĚLNÝ SVALOVEC

„Jen pilně páchejme, nedělejme nic!“

Díky tomu zaručeně budeme mít víc!“

ANASTÁZIE

„Má-li můj mazlíček do toho jít
řekni ach řekni
co bude z toho mít!“

ANASTÁZIE a DĚLNÝ SVALOVEC *mluví.*

Mám víc a ještě mi zbývá! – Páchejme tedy dále! – Nauč svá platidla, že čekání jim neprospívá!

DĚLNÝ SVALOVEC

„Nakupuju jenom to,
co se rozbije
Cpu se časem, co pomíjí
Až se pomije!
Míjení, míjení
Není jiné řešení.“

ANASTÁZIE

„Čas že bobtná, že nabývá
že se hromadí
minulosti že přibývá
To mi nevadí.“

DĚLNÝ SVALOVEC

„Směňuji vždy jen své tělo
jež by pominouti chtělo,
Ať mě nechá naživu,
Nebo taky pominu!“

ANASTÁZIE a DĚLNÝ SVALOVEC

„Tvrdě se flákejme, nedělejme nic... Čas nejde s námi, čas jde proti nám!“

ANASTÁZIE

„Tak a z té nadhodnoty už zas nemám nic.“
Ach my dřevní Dřiči, dřou nás až na dřeň, my jsme předvoj všech dřivých!
Zmizme sami od sebe, než nás odsud vydřženou Prato dřeváci.

3. Radost v Pohledech

NEKŇUBA

Ponořme se na okamžik do myšlének a uškněme je v hrdle.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Už přišel malý Smraďoušek? Co robíš?

NEKŇUBA

Upadám do kontemplace tváří tvář veškerému ne-já. Od člověka k zvířeti jen krůček.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Učiň ho! Pronikni hlavou do tajemství věcí tam!

NEKŇUBA

Už tam jsem, jsem tam! Studuji tajemství tamnějších věcí! A jak tam skrze ně na ně myslím, vrážejí se mi do hlavy.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Vychutnejme chvíli tu beznadějnou chvíli.

NEKŇUBA

Ó, samoto před radostí, ó sólosamoto tváří v tvář náhodehrné náhodeheřehe: ó, časová rodoradosti! To bolí.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Vždycky to bolí jen tebe!

NEKŇUBA

Bolí mě člověk a jeho stroj.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Podal jsi dnes ráno své ruce něco k snědku?

NEKŇUBA

Stačilo, že jsem jí dal živou porci světa, aby si ji vzala svými prsty: ale nechtěla si ji vzít mými prsty.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Říkám to jenom tobě – od ucha k uchu: od kojence, kdy jsem tak páchla, až po mrtvolu, co se v ní budu cítit tak mizerně, mi všechno lidské mezi tím bylo tak cizé...

Mrtvý přejíždí jeviště na vozíku, který tlačí Kalup.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Co to drží ve svých zoufalých rukou?

KALUP

Nápis, na kterém není nic napsáno.

PANTAGONICKÁ ŽENA

A co je psáno *tam*?

KALUP

Že si má ještě počkat.

NEKŇUBA

Tenhle mrtvý je k uzoufání.

KALUP

To je jako kdyby nastoupilo osm herců a jeden se hned od začátku začal považovat za mrtvolu, kterou se má stát teprve na konci.

PANTAGONICKÁ ŽENA
Co na to říká zesnulý?

SMRTELNÍK *se vztyčí.*
Od chvíle, co mám nohy na zemi, snažím se žít od podlahy.

Mrtvý odjede.

NEKŇUBA
To jsou celí mrtví! Pomlouvají život, a přitom už si ani nepamatují, že ho žili, jenom na něj nadávají. A my, živí, abychom se úporně snažili jednat.

PANTAGONICKÁ ŽENA
Doktore!

NEKŇUBA
Ano, můj synu.

PANTAGONICKÁ ŽENA
Ano, má sestro.

NEKŇUBA
Luciáne! Já se nesnáším! Nesnesu se se sebou! A nesnáším svou nesnesitelnost!

PANTAGONICKÁ ŽENA
Ani potmě? ani po trojnásobně potmě?

NEKŇUBA
Rozžni světla v divadle hlavy bližního svého a uvidíš, zda vidí.

PANTAGONICKÁ ŽENA a NEKŇUBA *modlí se.*
A ať jeho hlava svítí nad námi i nad tváří jeho! A ať jeho hlava svítí nad námi i ve tváři Bližního jeho!

PANTAGONICKÁ ŽENA
Rozžni světlo v hlavě bližního. Kolikátý je dnes dvaadvacátý?

NEKŇUBA
Osmadvacet raz-dva-tři.

PANTAGONICKÁ ŽENA
V jakém stádiu je konflikt Antropoidů a Humaniádů?

NEKŇUBA
Ano.

PANTAGONICKÁ ŽENA
A kolik je hodin?

NEKŇUBA
Dvacet hodin 22, 33, 24, 35, 26.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Státospřežní síly U.N.F.L.S.C.I.O. a odpadlíci z F.L.P.P.K.R.S. se střetli s protivníky, které do militarizované zóny vyslaly Babongisté z F.C.P.R.T.D.F.G.U. Pod přísným dohledem nezávislých pozorovatelů si navzájem způsobili značné ztráty – zatímco antropoidistické síly, spolu se silami nonadoistickými, se zmocnily zbytků humanidiánských jednotek, které pak, k dovršení potupy, předaly bobloidské armádě.

NEKŇUBA

Kolik je hodin?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Kolik hodin je kolik teď?

NEKŇUBA

Přesně osm hodin čtyři a čtyři. Olafe, přestaň štěkat!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Jak se vyvíjí konflikt mezi Unanoidy a Atropoponidiány?

NEKŇUBA

Nevyvíjí se.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ba jo. Pilafe, prosím tě, přestaň štěkat!

NEKŇUBA

V oblasti Malé-Velké Tartánie museli Kruciloidové čelit mnohostranné ofenzivě odporých sil, tajně vycvičených Milimikoidy, a zbytkem svých vlastních sil.

PANTAGONICKÁ ŽENA

A co se mezitím odehrává mezi kmeny Dod'lukrů, Nausikoforů, kteří se s nimi spojili – a Partalebovci, kteří si konečně hodlají vyřídit účty se svými odvěkými nepřáteli Partalebánci?

NEKŇUBA

Je tu čtvrt hodinka, která si vyžádá patnácti minut vaší pozornosti: v Remcálii odštědřily periandroidistické síly, podporované parampliputoidistickými skupinami zdrcenou podrážku paleotidistickým okupičním silám, díky které mohla skupina SERUSODOLOSA otevřít potrubí Dubuk-Pitriot, které umožní přímé propojení s kanáloduktem Patala-Mumbasa, aniž by bylo třeba využívat málo bezpečného okolí bažin řeky Akapi. Bylo právě nejméně dvaadvacet hodin šest, dvanáct: v Mikro-Golgoastru se nanoidistickým skupinám podařilo proniknout ústupem, to jest zadržet v udržení postavení postup multilaterálních pluninoidních sil – spojených se Seresedóny, v důsledku čehož dvanáct set třicet osm jich mělo během osmi minut proříznuté hrdlo. V Golgonii se antropódní síly vrátily na svobodné území, které opustily odešlé síly, a to způsobem retroaktivním.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Jistě, ale mezitím? Co v západní Paraplázii?

NEKŇUBA

V osvobozené Paraplázii se ofenziva FOGEPA skončila tím, že po třistapadesátéosmé prodala tři sta tisíc litrů těžkého topného pomeje butrandino-utapalonézské vládě, která si tak zajistila šestasedmdesátiprocentní podíl na úvěrech, zhodnocených podle indexu.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Je pravda, že na hranici malé a velké Tartanské Karubie náhrobní síly západozápadní Sereseto-dodloidie, berouce nohy na ramena, pokračují v ofenzívě proti klepto-parapeplodním silám a jejich skrytým nepřátelům?

NEKŇUBA

Naprosto ano a ne. Ale řekněte mi, lze opravdu přesně vyčíslit dnešní datum? A jakými čísli?

PANTAGONICKÁ ŽENA

V osm hodin, nula-nula-nula-nula osm bude přesně osm hodin nula krát dvě třičtvrtě na čtyři za osm. Ale jaká je situace v konfliktu mezi jižní větví Antropoidů a západní větví Humamadiánů? Je osum.

NEKŇUBA

Bohužel ne, už je bohužel dvacet tři deset.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Toto je striktně přesné.

ANASTÁZIE

Ano, ale co se mezitím děje v našich příhraničních protozónách?

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

V Tartastru si Trancikratští Plornibiopomisté nechali vzít pěšáka od Mikamistů, kteří se nechali vystrnadit a připojili se tak ke svým pantogrumickým nepřátelům, kteří převálcovali – přežilo pouze osmnáct – Západní Vindikáty, tedy vlastní norto-sepiácké přeběhlíky a jejich Velocipidní síly. V Bitýnii nicméně Nausikantropové získali půdu pod nohama když SOMNICOTEC, která se připojila k perihumánním silám, podepsala smlouvu na šest set dvacet osm tisíc kiloprutů s KAPITOL a.s. Výměnou za to má být dvanáct procent z práv na prodej lidí rozděleno zplnomocněnými inspektory v poměru k proměnám deleatického indexu příslušných zemí, ke kterému uvedená SOMNICOTEC odvodí příslušný index.

ANASTÁZIE

A co se mezitím děje na druhém břehu řeky Mobassa?

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Přechodné síly povstavších Galistrů se vrátily na vlastní území a spojily se s mnohobarevnými redukčními silami, ukončily hanebnou okupaci Lidopravců v městysi Vilinice-Karambol, kde běží fáma, že se povídá, že marno, vše marno! Naninoidské síly se vydaly na pomoc nešťastných obyvatel západního předměstí Butra.

NEKŇUBA

Je osm hodin, třicet dva minut: společnost COGI-FRANCE uzavřela kontrakt za sedmdesát tisíc zlaťáků se západozápadní společností CREPICRAPAD. V novém hlavním městě Lomaňarev-Poblanta, se v současné době počítají prozáření na desetitisíce. U příležitosti každoročních svátků v Bobonasérii si mnozí Mamlobušové odřízli hrdlo, a potom se nožem oloupali – jsou jich na stovky tisíc, přičemž pět tisíc devět set devadesát osm procent z osmnácti prstů zachráněných bylo systematicky vytrháno. Je devadesát hodin a dvacet a čtyři: ukazatele indexu PULAMBOT-DUBUK konečně dosáhly parity s indexem laboratoří PANACOTAL.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ale děje se něco jinak?

NEKŇUBA

V Západním Clantamphotonu, ve čtvrti Lilivy-Bodulon si inženýři společnosti BORNACOTRA rozpárali břicho a potom se metodicky vypreparovali – počítají se na několik desítek tuctů. V severojižním předměstí Bordelone se prolitá krev počítá na desítky, nebo stovky tisíc tj. hektolitr na centimetr krychlový.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Jistě, ale já mám radši tu o rozmašírování princezny Bibi.

KALUP

Pijte Publifuk! Spávejte s Dormosanem! Jezte Vitalox! Myslete na Polodion! Jezděte na Jell! Obouvejte Bosa nova! Počkejte si na Všelék! Žijte s Ramou! Na trápení Deprosan! Bydlete ve Bydlicích! Vystupte na Rysy! Spatřte Neapol a umřete! Překročte Rubika! Staňte se Kafkoměříčem! Žádejte Pradobýl! Občerstvujte se Bololokem! Navštivte Gulagoland! Horlopiduchu, Horlopiduchu, do roka a do dne! Zachraň se kdo můžeš! Žijte s B+C! Pijte Polopion! Dopřejte si Šmik-Šmak! Kupujte Majzl! Investujte u HHH! Používejte Gumosex! Volte vždy jen Já Sám Sobě! Jezte medvědy! Nejlepší chutná Utopenec! Nejlepší život je u Juliose Delvita! Podporujte Pantotátu! Žádejte Odpočívej v pokojil: váš vrah chce pro vás to nejlepší! Nechoďte jinam než do Dlabej-City! Žerte nářez! Chtějte chrápat jedině v mramoru!

NEKŇUBA

Stejně mám ale nejradši tu o rozmašírování princezny Bibi.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Tady ano, tady ano, tady ano! Tady! Tady ano, tady ano, tady ano! Tady! Tady ano, tady ano, tady ano! Tady! Tady ano, tady ano, tady ano! Zde!

NEKŇUBA

Ano!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Zde pravil Bůh: Napadnu člověka skrze člověka.

NEKŇUBA

Poslechni! Hele! Poslechni!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Co?

NEKŇUBA

Když zvířata mluví se zvířaty, jejich zvířecí dialog vždy probíhá prostřednictvím obrazů skutečných zvířat.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Poslechni!

NEKŇUBA

Co! Poslechni!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Co? Co?

NEKŇUBA

Myšlenka se dostala do křížku.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Co se děje? Co ti řekl? Co se zase děje?

NEKŇUBA

Svět mi vnucuje své názory.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Až budeme žít v podvojném světě, v samém srdci podvojného života, pak si také dopřejeme trojnásobný odpíchnutý podvrh!

NEKŇUBA

Jo, ale já bych se chtěl ještě jednou podívat na rozmašírování princezny Bibi.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Mlčte už, abyste i vy skončil do tečky: ponořme se nyní do ujímání!

PANTAGONICKÁ ŽENA a NEKŇUBA

Kráčím stále k Bohu, poháněn žízni, a pozvedám k němu svou oholenou tvář.

NEKŇUBA

Přestávám myslet na své tělo: ukládám si ho do mozku. Zazpívejme si!

PANTAGONICKÁ ŽENA a NEKŇUBA

„Radujme se, jezme, pijme
Močme, žijme bez přetvářky
Na čí účet? – Budoucnosti!
Pijme na ex, žádné nářky!
A teď do mě nalijtee
třicet osm litrů krrvéé!“

4. V domě automorfů

Druhý průjezd mrtvého a Kalupa.

KALUP

Jen si piš, ty mrtvý, svůj jo a ne vzkaz. Jen zpívej, mrtvý, zpívej: a jestli zazpíváš, zase tě zamordujeme.

SMRTELNÍK *zpívá, dokud zase není zabit.*

Zmrtvýchvstávání, smrtelná píseň, kterou přednese jistý Ex.

„Ožiji, ožiji! To je co mě opíjí!

Ožiji! Ožiji! To mi dělá fajn!

Vy to víte, já to vím

Do světa se navrátím

Ožiji! Ožiji! To mi dělá fajn!

- To by se mělo dělat častěji!“

KALUP

„Osude, osude, takhle to dál nepůjde

Osude, osude, jaká smutná smrt!

Moc se plete, milý mrtvý

O životě dávno prd ví

Nebude, nebude, s námi lízat med!

SMRTELNÍK

„Pořád čekat natažený!

na to nejsem naložený

Docela sám pod zemí,

kde není nic k vidění!

To je depka, to je bída

Ať si nikdo nezastírá!

Trávit tam vše-é-échen čas...

Ach!

Ožiji! Ožiji! To je co mě opíjí!

Ožiji! Ožiji! To mi dělá Lust.

Byl sem pořád natažený,

Z černé díry unuděný:

Ožiji, ožiji! Nebude mi zle!

To je šok, zmrtvýchvstát!

Já to chápu, je to tak!

Ožiji, ožiji, budu dýchat - just!

Dýchání, dýchání

Umírání zahání

dýchání, dýchání

je lék jak nezhebnout!“

KALUP a VŠICHNI *zabíjejíce ho znovu.*

„Osude, osude, takhle to dál nepůjde

Osude, osude, jaká smutná smrt!

Moc se pleteš, milý mrtvýš

O životě dávno prd víš

Nebudeš, nebudeš, s námi lízat med!

Ještě jednou vydej chrapot

zaškubání, smrtelný pot,

a pak zas, bububu,

zakopem tě do hrobu!“

SMRTELNÍK

„Zas mám být v země objetí,
to ve mně budí dojetí
Nechci tam, nechci tam
nemám na to chuť!
Zas žít hříšným životem
Dlouho už tu nebudem!
Ožiji! ožiji! to je co mě opíjí!
Bez toho, bez toho,
nemůžu už být!

Umírající Mrtvý odjíždí.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Jak animózní živá mrtvola!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Je mrtvá?

KALUP

Řekněme, že je mimo čas.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Tělo ještě vnímá?

SVĚHLAVÁ DÁMA

Ten uzlík, jenž pojí duši a tělo, byl zde na zemi svázán dost pevně?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Je duše k tělu poutána dost pevně? Ne, ne!

SMRTELNÍK

Běda! Běda! Běda! Běda!

SVĚHLAVÁ DÁMA

Nerodíme se směrem vpřed: jsme dětmi couvání. Jednoho dne jsem na pahýlku svého krčku zvedla hlavičku, byla jsem děckem a svět se mi zdál ohromný: Světe, řekla jsem mu, světe, buď mi zemí, naslouchej mi, ujmí se mne!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

I já tu sedím po tvém boku – a hle, vidíme noc, jež se nás chystá zhltnout.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Přijde k nám zas jednoho dne, aby nás jako kdysi ukonejšila svou rozpoloužeností?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Či je to dřevěné tělo mezi mnou? Chtěl bych teď po kolenou poodejít ponořen do poomyšlení. Musím se přiznat: jako dítě jsem často popadnul Pánaboha za šos a povídal mu: „K čemu je ti? Na co ti je mé tělo ti? *jež ti zde spočívá ti?*“ Když jsem ti byl ještě dítě, nešli ti mi tělem čerti, zato jsem ti povolával Pánubohu do pooken.

SVĚHLAVÁ DÁMA
Noc vás poohltí.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Hle ten dojemně světle růžový vůz: parkuje před naší brankou, zamčenou na dva západy v nás: parkuje před nitrem našeho uzavřeného domu. Jmenuje se automobil Fox.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Fox 805, předpokládám.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

To je nepřesné, je to Fox 805.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Zaplatil jste ho? A jestli ano, pak z čeho?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Z peněz, které jsem získal machinacemi s penězi, které jsem získal za velké peníze: plod mé práce, plod mého neštěstí, plod mého štěstí, plod mého neštěstí, plod mého štěstí plod mého neštěstí plod mého štěstí plod mého neštěstí plod mého štěstí. Z machinačních peněz, mého plodu mého času mého žití.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Chceš říct z tvých vyložených výloh?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Ne-ne: za peníze hotové, žádný popsany papírový papír! Plod mé svědomitosti. Zaplatil jsem je, docela úplně, časem svých výloh.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Chceš říct na úkor tvých monstrózních výtrat.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Dostal jsem je tím, že jsem učinil gesto odchodu. Dal mi je výměnou za to, že jsem byl ochoten jít tu a tam až kdoví kam.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Kdo on?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Ověř si svou myšlenkovou pozici nežli něco plácneš.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Je sebereflektována.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Teď pozvi dědičné děti! Ach! Jsou mrtvé!

SVĚHLAVÁ DÁMA

Jsou mrtvé a přesto jsou živé: ještě nemohou přijít, protože jsme je ještě nepočali.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Počněme tedy, teď a tady, přede všemi dědičnými dětmi!

SVĚHLAVÁ DÁMA

Aj, to tělo psí! Jak mě pokousává!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Mé srdce je kus ledu.

NEVIDITELNÉ HLASY

Dveře, dveře!

SVĚHLAVÁ DÁMA

Dědičné děti, narodily jste se z nás? Je toto dům štěstí?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Nemohou říci ne. Mohou říci jen ano.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Ano-ano-ano-ano-ano-ano!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Uvnitř jásavých domů blaho-bytujeme. Blaho-bytují zásadně na vlastní náklady.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Co je ti? co říkáš a co děláš? Co to máš v ruce?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Samočinnou akční ideu od firmy Pimplox.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Zlom ji v zápěstí! Tvrdě! Udělej to! Zlom nás!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Chřřřrup! Smrt tobě – i mně!

SVĚHLAVÁ DÁMA

Ta dojemná převoznice skutkových podstat, označená trojitým kódem, poskvrněná krví od Pimploxe. Hle, odchází.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Díky ní přejdeme ke kilometrickým výkonům: podél stolů, podél dubů, podél platanů, pod zelení semaforů, na dálných dálnicích, v zářivě bystrých bistroch se uskutečníme.

SVĚHLAVÁ DÁMA

A kdepak složíme hlavy?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Spočineme v pokoji uvnitř sebe sama. V mramorovém loži.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Kde? A nebudeme-li už spáti více? Kde? ... Když jsme byli spali pod zemí, byla jsem se obývala, že už bychom bývali byli nikoho nespátřili: to bychom byla bývala raději bděla.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Aj! Vaj! Aj! Vaj! Publikum operetní, kdybys vědělo, jak já ve mně trpím!

SVĚHLAVÁ DÁMA

Kde je to dítě, jež nám budiž svědkem, jehož seznam jsi mi špital do ucha?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Co to děláš?

SVĚHLAVÁ DÁMA (*Modlíc se.*)

Přeji všem nazítřejškům, aby vzešly.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Upozorníme teď ostatní, že tam nikdo není.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Přeji nazítřejšku, aby vzešel.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Postoupíme k další postavě, říkající jí střídavě *ano* a *bé*.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Přeji nazítřejšku, aby vzešel.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Automobilová píseň, zpívaná samočinně.

„Nastartuji automobil

Nejsem přece žádný debil

A pak prudce vyrazím

Pořádně se pobavím.

A když nevím kudy kam

Tak sanitku nabourám

Nebo taky kamión

Vždyť jsem přece šampión!

Na tři prdy! Na pět pístů!

Čtyři kola, čtyři gummy

Kdo se takhle řídit umí

Na šest válců osum piv!

Raduju se, že jsem živ.

Když se valím po ulici,

tak si říkám, bacha Frici!

Pochybnosti zaplaším

Když pedál plynu přitlačím

Tomu přeci rozumí

Každý buran z okolí!

„A když fáro svý umývám

Spolu s ptáčkama si zpívám:

Odtud shora zhodnoceno,
 Zmáknul jsi to, je to vono!
 A teď můžeš zase hned
 línejch chodců cedit krev!
 Na tři prdy! Na pět pístů!
 Do zatáčky si to hvízdnu!
 S nadstandardní výbavou!
 Řítím si to krajinou!
 Jde to dobře, jde to líp
 jen aby motor nechcíp!
 Jó, ale:
 Co mám ze všeho nejradě-ji,
 Před hřbitovem to zapíchnou-ti:
 „Zde zanechejte všech nadějí!“
 a teď už nikdo ani hnou-ti!
 ... Tady to nejlíp vědění, že mrtvý chodci chodějí!“
 - Strašlivé ticho! - A já zatím hltám život, řítím se jím tachomééétrický-y! A
 startuju zasé na plný pecký-y!
 „A - po přechodu pro chodce,
 sere si to dvojice
 - Zařvu na ně: Hejbní kostrou!
 Přecházíš vole nebo co!? ...
 Hele, mám tady ségru a ta je študovaná, jestli chceš něco vědět!“

NEKŇUBA

Jdi do toho, Ricardo!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

„Vona zařve, potvora:
 Tvůj Leibnitz, to je bačkora!“:
 To si přece nedám líbit!
 Hořkej kalich jí dám vypít
 „Kam se sereš, monádo!?“
 A už měla nahnáno!
 Pak zabrousím na Nietzsche,
 krátce jí to vyliče,
 Povídám jí: „Děvče švarný,
 S nadčlověkem to máš marný!“
 A potom už jasně vím
 Kantem že ji dorazím!
 Ty to možná ještě nevíš, když ale po vlastních chodíš, banalita zkousne tě, pes po
 tobě nešťekne. Jó ale –
 Pak zas motor túruju a ještě při tom rýmuju:
 Lidi, hergot, neserte mě, mravní zákon, ten je ve mně!
 „Po čem moje srdce vzdychá?
 Pokud ještě vůbec dýchá?“
 - Kam se vrtnout? Kampak jít?
 - Kdepak můžu zakotvit?
 „Na tři prdy! Na pět pístů! Šlápni na plyn, pusť mu žilou! - Všechno se hned lépe
 daří, když se čtyři gumy škvaří! Mastím si to na Bezons, přitom prohučím Toulon:
 a pak už na plný plyn řítím se do serpentín...
 - Třeste se značky, těšte se hroby!“

Až závory prorazím, popelnice naplním
 šrotem kol a koloběžek
 Co rozdrtil jsem fárem svým!
 Všechno se hned lépe daří,
 když se čtyři gummy škvaří!
 To je ale krásná věc
 Operetku zpívat přec!
 Kroutit volant při písničce,
 hejbnout kostrou, nožku stranou
 A pak vejít, co chceš více
 Do nicoty velkou branou!
 A sotva jste z toho venku: tak zas honem rychle zpátky!
 Bez varování rovnou refrén: Na tři prdy, na pět pístů, ať se čtyři gummy smaží... !
 Jedem jedem jedem jedem, to je všechno zmatení-tení-ení-ní! Řekněte mi,
 číšníku: co je tohle za zmatek!“ Jestli tady dělám zmatek, řekněte to! „Všechno je
 to zmatení: tení, ení, ní, í!“ – Zadržte, brzděte! Ale kde sem to zapárkoval? „Tení,
 tení, tení, tení! tení, tení, tení, tení!“

SBOR HERCŮ

„Rozejděte se, zpívající osobo! neboť vaše ztělesnění není přesvědčivé! Rozejděte se!
 se! rozejděte se! Rozejděte se: už vás tu není třeba!“

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

No tohle! tady se mi podřezává větev, na které visela moje postava!

SBOR HERCŮ

„Rozejděte se, zpívající osobo, protože vaše beztvorost je do nebe volající!
 Rozejděte se, zmizte odsud: není tu nic pro vás! Rozejděte se, zpívající osobo!
 Ušetřete nás své přítomnosti, rozejděte se: už vás nepotřebujeme! Rozejděte se:
 čeká se jen na vás! Rozejděte se, zpívající osobo a už se nezastavte... !

Chór odejde.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Co to děláš?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Hmnf! hmnf! Čichat je lidské, neboť člověk je živočich. Živočich je živá bytost,
 protože ži-jest. Člověk je živočich, protože živoří. Člověče, ty jsi pořád cítit
 člověčinou! To už je moč!

SVĚHLAVÁ DÁMA

Ne, ne, i hmyš přeci trpí!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Kde jsi zapárkovala naše tělesné ostatky a potenciální dědice? Ve sklenicích,
 řekni? ve sklenicích?

SVĚHLAVÁ DÁMA

Ach, podívej, jak je rudá dvojbarevná! Přestaň krčit nos.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Co řekneš, až se zas v prkna obrátíš?

SVÉHLAVÁ DÁMA

A co bude z tebe? co řekneš ty?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Smrkněme si zde!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Co ti teď říkají tvá vlastní prkna, jsou-li ještě ochotna se s tebou bavit?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Pojďme teď ruku v ruce hryzat hrobní hlínu. Jsme nešťastní lidé, zavalení štěstím.

SVÉHLAVÁ DÁMA

Zkopíruju své tělo rovnou do smrti, kterou myslí má mysl: a už nemyslím na ň.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Kdo je Ň?

SVÉHLAVÁ DÁMA

J. n.! Jestli Něchceš skočit z okna!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Ně, ně.

Třetí průjezd mrtvého.

KALUP

Co říká mrtvý, že píše ve svém poselství pro mrtvou schránku? Mrtvé poselství mrtvého praví: Ne, ne ne ne ne ne ne a ne.

SMRTELNÍK *drží cedulku.*

Ne ne ne ne a ano.

KALUP

Poselství mrtvého praví: *(Obrátí cedulku; je na ní napsáno ŠKODA MLUVIT.)*

Ženy se modlí nad mrtvým.

SVÉHLAVÁ DÁMA

Ó má smrti, vzdal ode mne svou mrtvolu!

ANASTÁZIE

Mrtvý, vzdal si mi mne od své mrtvolý!

KALUP

Kdybych byl býval hercem, byl bych začal tím, že bych se byl zabil.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Vzdal se mi mě svou mrtvolou, má smrti, můžeš-li, ale prosím tě, udělej mi to, udělej mi to!

KALUP

Ó smrti, zadrž svou záři!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Přijď, vykupiteli, znič člověka a odnes mě dírou na mrtvoly! Přijď, viditelný obraze nahého člověka!

5. Sedm jedlíků u polyžroutů, potom Kalup jako náhle se zjevívší žrout.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Proč jíte svou ruku?

DĚLNÝ SVALOVEC

Protože je to podle mé chuti to nejchutnější.

NEKŇUBA

Já také jím kus svého mrtvého těla. Ale ne ale ne ne ale ne ne ale ne: je živé, křičí!

ANASTÁZIE

Není částí tvého těla, dokud jsi nic nespoknul.

DĚLNÝ SVALOVEC

Teď jsem ho sněd: Ujde to, když není nic lepšího! Co že to vlastně ale je? Jeden kousek mého jediného těla: je to kousek mého těla *jeden z jednoho*.

ANASTÁZIE

Kousíček tvého těla teď ze mě vychází a jde dovnitř. Kousni líček leze z těla a chce zevnitř ven.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Už vyšlo?

ANASTÁZIE

Ještě ně.

SVÉHLAVÁ DÁMA

Bude kousek mého těla žít v duchu v prostoru jinde?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Až vyjde, řekni mu, aby za námi přišel.

ANASTÁZIE

Jak ho pojmenujeme na Jmenovacím úřadu?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Zapíšeme ho: dítě Jan-Maria-František Mladší.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Nežer a pěj!

KALUP (*náhle se objeví*).

Píseň výživná, zpívaná s jazykem za zuby:

„Ragů eklektické, to mi dodá šiku
Ananas v plastiku, to je fantazie.
Po čem bych se utlouk, je pendrekový pyré!
A salát kaučukový, ten je vážně skvělý!
Omeleta s nářezem hnula by i s pařezem
Držky harmonikové, ty jsou miliónové!“

SVĚHLAVÁ DÁMA

Nemám na tenhle eintopf ani pomyslení!

KALUP

„Raděj však než stravu pestrou
Nade vše mám tebe, sestro:
Já svou sestru baštím, fakt!
Ona má tak dobré srdce,
Že ji láskou sním,
Tak sem s ní – sem s ním!“

SVĚHLAVÁ DÁMA

Mně jsou ale odporná ta klaunovaná vejce!

VŠICHNI

„Nedáš vařit tele
V mléku jeho matky
Nebudeš nám ty dobytku dělat v stravě zmatky.“

ANASTÁZIE

„Otřepaná písnička mi z talíře zní
Ten talíř nemá dno, tak kdo ji vlastně sní?
Stydne mi tam písnička, co za nic nestojí... co vůbec nic nestojí a kdo ji sní, ten
něco zví a nejlíp je jí rozumět, když se promlčí!“
Píseň, která potratila vlastní doprovod.

VŠICHNI

„Nedáš vařit tele
V mléku jeho matky
A neserveš košili z těla svého taťky!“

SVĚHLAVÁ DÁMA

Ach ne, už nechci jíst těla!

KALUP

„To já zas: Biftek genetický
shledávám praktický
A haše z Mekmaše
To je strava naše
Omeleta předžvýkaná, ta je moje oblíbená
Těstoviny azbestové, ty jsou vždycky jako nové
A pak moučka rybí
Ta mi ještě chybí

Co mám ale nejradši, moje sestřičko,
protože tě baštím – tvoje srdíčko!“

SVĚHLAVÁ DÁMA *zpíváno velmi rychle:*

„Panebože, panebože já mám přání nesmělé
Jen ochutnat trochu krve
Z těla Stvořitele!
Nejlepší je přec náš Pán!
Který jako pelikán,
Svým dětičkám nabízí
Svoje tělo sám:
Je to chléb bílý,
A pro každého mám!“

MUŽ Z ONOHO SVĚTA *mluví*

Ustupte! ustupte: tenhle chléb se nejí!

Svěhlavá dáma odejde.

VŠICHNI

„Nedáš vařit tele
V mléce jeho matky
A nebudeš krájet vejce jinak než na plátky!“

NEKŇUBA

Přijíždí kára života s posledními věcmi člověka, aby kárala naše děti, aby kázaly
vystavět dům na rozmnožení stroje, který by se tázal těch, kteří právě procházejí
kolem, kolik je právě hodin!

ANASTÁZIE

Šup a prd! A hlava v pytli!

NEKŇUBA

Šup a prd: už s hlavou do pytle!

ANASTÁZIE

Budu pojídat jazyky mužů a řeknu jim, každému do jeho pytle: tady je odměna za
váš život.

NEKŇUBA

V domě potratovém přiznáváme kolébku.

ANASTÁZIE

Tlač, Hrdopychu!

NEKŇUBA

Děcko masité, staň se zas pánem řeže a příkaž svému mozku odvahu!

ANASTÁZIE

Odvahu, mozku. Odvahu, mozku.

NEKŇUBA, *na odchodu*

Ach! teď právě se jeden pes stal ubohou věcí v jedné nádobě, která se stala člověkem, který byl vržen.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Ticho, kluci!

Prudké halucinační zablýskání.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Hleď: stará dobrá nebesa se rozdělila na dvakrát dvě!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Prostor se rozkládá!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Vidíš? Světlo tmí.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ach ano, Vrtošíne.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Ticho, kluci!

DĚLNÝ SVALOVEC

Mám na tvém pohlaví rád to, jak temně dokáže vidět všechno černé.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Lední medvědění akčních bernardýnek už ani nehlesne.

DĚLNÝ SVALOVEC

Cinky-link.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Strach-strach-strachy-strach: slyš život.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Skutečnost je podle mě všechno, co se dá skousnout.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Strach-strach-strach-strach.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Strach-strach-strach-strach. Odvahu můj strachu!

DĚLNÝ SVALOVEC

Je to moje díra v mé tváři a je to moje pusa; je to má díra v tvé tváři a já se na ni větším cáry svých slov.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Jezme lidskou stravu mimo lidský jazyk!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Do pytle! Do pytle!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Jezme člověka kromě jeho jazyka.

DĚLNÝ SVALOVEC

Tady *tam*? co máš *tam*?

ANASTÁZIE

Tady i tam, strach mám z halucinací halucinační hmoty z halucinativního halucinátu.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Zbytek si domysli.

DĚLNÝ SVALOVEC

Potratit a vzkřísit mrtvolu navždy, to je úkol.

ANASTÁZIE

Zdechni, jambe jambyvší! Vaná-vaná! vaná jambe jambusovatý! - Toi to toi!
Facciamo le corne : toi to toi!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Muž je zastaven ženou, do níž se nejprve vtělil – a se svým spojencem, ženou, udělá z toho, co bylo darem života mrtvé tělo, a to vyhodí na smetiště. Vyplodil výplod svého života.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Vykřesat z mrtvolý *živého, který by žil*, je to dost dobrý úkol pro toho, kdo by chtěl pokračování?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Já prahnu po životě lidského prachu. A počítám, že na dně hrobu se konečně dopočítám božích měr.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Otvírám teď rovnou a bez okolků knihu svých pažravých antipostav s mrtvolnou tváří.

II. jednání

Jednání sentimentální. Kalup se stává Teodrilem; Nekňuba se stává Pantropem; Svalovec se stává Polyhymnií, Pantagonická žena se stává Ortodulem, Anastázie Oinistrem, Muž z Onoho světa se stává Klytofonem, Herec, prchající před bližním se stává Exodurgem. Svéhlavá žena se stává Adrastem.

1. Řeči stranou

PANTROPOS

Děkuji ti, že jsi měl tu smělost mě vyjádřit.

ADRAST

Ten rozchod by ti byl lhostejný, kdyby nepřišel tak pozdě.

PANTROPOS

Byl byste se snad chtěl mstít tou destruktivní láskou? (Zdalipak ustoupí?)

ADRAST

Jste bezpochyby přesvědčen, že vašimi falešnými výčitkami pohrdám?

PANTROPOS

(Už obrací.) Nepodaří se vám vnutit mi úhybný manévr.

ADRAST

(Milý zlatý, však o nic nepřijdeš.)

PANTROPOS

(Jeho msta je trik: budu dělat, jako že nic.) Dovol, abych ti toto ponechal na znamení poněkud předčasného smíření.

ADRAST

(Zatvrdil se.) Přisámbůh! (Situace se obrací v jeho prospěch!)

PANTROPOS

Obdivuji slibnou stránku této scény; i její *špitanou* část. (Ech, k ďasul!)

ADRAST

Je mi líto, že ve vás vyvolávám jen zdání přátelského odporu.

PANTROPOS

Jste u konce, anebo na počátku svých vypočítavých úvah?

ADRAST

(Už ho to zase bere.) Nevyčítej mi mou zjitřenou podezřívavost: začni mi zase tykat a už o tom nemluvme.

PANTROPOS

(Mluví do větru.) Mluvíte do větru.

ADRAST

(Potvrdím tu věc stejně jako on!) Nicméně vy jste ostatně neprokázal ani zbla umění zastírat své sklony neobyčejně přesvědčivou nechutí.

PANTROPOS

(Klatě!) Tyto vzpomínky jen odkládají dopad pádu jehož výsledek, ať už jakýkoli, je mi odporný v obecném i nejširším slova smyslu.

ADRAST

(Jen houšť a větší kapky.) Tato scéna nám nepřispívá.

PANTROPOS

(Má něco za lubem.) Zdá se, že hodláš v sebeobraně nemilosrdně zlehčovat všechny mé sebemenší naděje.

ADRAST

Bah, nehněvám se na tebe, že zatěžkáváš mé odpuštění marným předstíráním smířlivosti. (Je to nepřirozené, neobyčejně nepřirozené!)

PANTROPOS

(Zdá se, že mi neodpustil... Vida, vida, zrudlo mu čelo.) Ukončeme tento bezvýhodný spor, aniž bychom vyhlašovali vítěze a proberme si společně přehled uplynulých dnů: pondělí, úterý, středa. (Pokračování ať si domyslí sám!)

ADRAST

(Budu se tvářit, jako že věřím tomu, že mlčí. To mlčení ostatně dokazuje, že už nemá co říct.)

PANTROPOS

(Mě nedostaneš, chlapečku!)

ADRAST

(Ta sedla!)

PANTROPOS

(Budu předstírat lhostejnost: pochopíš proč, drahoušku?) (Dál už chodit nemusíme.)

Další dva.

EXODURGOS

Zubaido Narpadinovno!

TEODRILOS

Ano, bárine.

EXODURGOS

(Probůh, to je paličák.)

TEODRILOS

(Je celý pryč.) Ach ale! Ale ach!

EXODURGOS

Tak pustí mne? (On mě nechce pustit!) Ráčil byste mě pustit?

Další dva.

POLYHYMNIA

Co si o tom myslíte, Fjodoro Prachovovno?

ORTODULOS

Musím se ještě zeptat na názor doktora Dopopoviče Dopoprachovova.

POLYHYMNIA

Ivane Dionitriseroviči Pjotře, zopakujte nám, co v té předchozí scéně vlastně myslela Laborienovna Lariussievová? Prosím vás, neodpovídejte místo ní, Pavlovlevno Tupolevičová... Přišel plukovník? Ale, tady je starý Bubaškin! Můj Bože, už zas pil: Lopotkine, proberte se, Lopotkine!

Návrat k předchozí dvojici.

EXODURGOS

Co si o tom myslí bůh?

TEODRILOS

Nic. „Ničevo.“ „Bůh-ne-mys-lí“ jak uvádí svatý Augustin ve svém spise *O Trojici Boží*. Bůh nemyslííííí.

EXODURGOS

A co si o tom myslí Satanajev Ymomajevna Roger?

Řeči stranou v šesti.

ORTODULOS

Jsem ochoten se s tebou smířit, když prokážeš aspoň čtvrtinu poloviny něžného polo-citového útěšného vznětu.

EXODURGOS

„Bohové, co si asi představují? Co si budou představovat?“

POLYHYMNIA

Vzdávám se, ohromena ctnostmi zesnulého vzoru – zatímco vy si jistě snadno povšimnete, že nyní už mě nevyvede z míry žádný projev vaší neuvěřitelné lhostejnosti.

PANTROPOS

Chystám se litovat vaši, stejně jako většiny ostatních, překvapivou proměnlivost svědectví. Ale jaká je barva tohoto jablka?

POLYHYMNIA

Nelíbí se mi tahle nová hra, pohrdám jí.

TEODRILOS

(Jen ať se vykoupe v té depresivní omáčce.)

EXODURGOS

Jestli vás to uklidní... (Tak ať to ví, když už to ví!)

ADRAST

Zeptejte se zesnulého: zeptejte se na názor zesnulého! (Víc mu neřeknu.)

ORTODULOS

(Ani muk! Zabodoval jsem.)

EXODURGOS

Lopotkine! Lopotkine! (Teď je v pasti!)

POLYHYMNIA

Zklamal jsi mne jen napůl, když jsi mi veřejně připomněl tu strašnou chybu!

EXODURGOS

Tváří v tvář tomuto přívalu delikátních citů mě obviňuješ z hlubokého odporu, ale proč, proč? Proč já a proč ty?

POLYHYMNIA

Odpusťme si ty náznaky přechodných vztahů, které je mi zatěžko připomínat vašim uším ostrým kňučením na způsob: Mnvnmvnf!

ADRAST

Jen do toho! když jsou onomatopoeia povolena! (Takhle z toho nevybředneme...) Takhle z toho nevybřednete!

PANTROPOS

Cítím, Ortodule, stejně jako ty, že to k ničemu nevede, snažit se napravit marnou lest záletného úskoku prudkými recidivami. (Konverzace nabírá zásadního obrátle.)

ORTODULOS

(Všimněte si, že padá do jámy, kterou si sám vykopall!) Doufám, Pantrope, že zde vaše finty příliš nepřeváží...

ADRAST

(Zaskočil jsem jeho zklamání a to publikum pobuňuje.)

ORTODULOS

Už o tom incidentu nemluvme, mohu-li vás prosit.

PANTROPOS

Odcházím jinam. Do míst, která navštívím jen proto, abych se vzdálil z těchto.

Odcházejí.

TEODRILOS, *sám.*

Samá pára, tož jsem zas utřel hubu! – (Ech co!) Samá pára, nic než pára! – Zmizte dřív, než bude pozdě. – (Jen ať si naběhne!) – Ach, vy mi věšíte bulíky na nos! – Ve jménu Alláha, prosím vás! – (Udělám tedy první krok sám.) – Při Mahómovi! U malého Budhy! – (Bože, jak je směšný!) – Vážně? Jsem směšný! ... (Ach ano, ale to snad přeci ne! Zas jeden ztřeštěnec, co by chtěl vyklouznout!) – Tady vás zastavím! *tady* vás zastavím! – V podstatě to není špatný chlapík – (Příznejme mu,

co mu patří!) No tak, no tak! Jedem! jedem! – (Zadarmo to nebude.) Ach, můj Bože, odpusť mi, co jsem ze sebe udělal! – (Hrome!) Kam vítr tam pláště? (Hrome!) Ach, člověče, jsi cítit bytostí na sto honů! – Už jako malý jsem dostal nápad: vydal jsem se hledat gramatický zákon vzniku člověka: marně. – (Stojí to za tu námahu?) Ale ano ale ne. – Ach, mé svědomí, odtáhni mě odsud za rukáv, vyveď mě odtud! – Ach, hlubino ve mně: mlč!

Odchází. Vstoupí Klytofon a Oinistros, následování Exodurgem.

KLYTOFON *Oinistrovi.*

Kdybyste se po mně svezl jako po starém schodišti, které už dávno čeká nachystané v přítmi a není dost dobře připraveno na váš tupý (ano, říkám *tupý*) spěch, myslel bych nakonec na váš odchod... Vaše totální zmizení mě nezabavuje žádné iluze, kterou jsem si sám o sobě mohl dělat. Myslel bych na vás stejně jako na nějakého psa. A v jistém smyslu, nemyslete si, že si o něm myslím něco dobrého!

EXODURGOS

Komplikujete si život! Komplikujete si život!

KLYTOFON *Oinistrovi.*

Pokoušel jste se mi naznačit, pane abbé, že náš dobrý král Richard, kdyby to byl věděl, by si byl mohl „*pojistit*“ či *uchvátit* ten trůn prostřednictvím někoho tehdy přítomného: interpretoval jsem to jako němé svědectví toho, že byste si přál, abych počkal, až bude nový guvernér přeložen do Tverska, ale on nebyl a to proto, že Edmonda si to prostě nepřála. Odjakživa. A k vaší velké škodě. Ale řekněte mi teď, Harlekýne, co vám schází, abyste se ještě jednou pokusil dokázat nám svými činy pravý opak? Přejete si, aby nás Argast stále sledoval plíživým krokem?

EXODURGOS

Komplikujete si život! Komplikujete si život!

KLYTOFON *Oinistrovi.*

Vždy jste mě potajmu ujišťoval o poutu, které vás víže k Zuzaně, Ariano; pochopil jsem, že jste naopak při té příležitosti chtěla odpoutat Gilbertu od jejího otce zlomením, zlomením onoho pouta...! Ale tu přichází Jan řečený Kolohnát. Takže se vás ptám, co si o tom máme myslet?

OINISTROS

Zbytečně si komplikujete život, můj milý Robertku.

Návrat Pantropa, Adrasta, Teodrila a Ortodula, kteří neomalene převálcují Klytofona a Oinistra.

POLYHYMNIA *vstupuje.*

Už nikdy laskavě nevstupujte s tím, že budete odtahovat předchozí postavy za nohy!

ADRAST

(Povšimněme si tohoto rysu.) Pokud milujeme kámen, můžeme se nadít chladné reakce.

EXODURGOS

(Jestli ho pálí tohle!)

PANTROPOS

Nikdy nesmíme mluvit o citech, které pociťujeme, protože city, které pociťujeme, necítíme... Víte, město Prčilice objevují stejně jako vy.

ORTODULOS

Scéna se odehrává v Prčilicích. Vy jste s námi také v Prčilicích. Scéna se odehrává v Prčilicích, nikoli v Prchaticích!

TEODRILOS

Měl jste v úmyslu mu zanechat svědectví o své žárlivosti: ale bylo to ve skutečnosti vaše dítě, které vzešlo z toho nevázaného svazku. (Ach, ta dvojčata jako by si z očí vypadla!) (Tyhle dvě repliky byly zbytečné.)

ADRAST

Vy jste řekl „pauza“ a já rozuměl „kauza“. Nikdy jsem vás nemohl považovat za to, co byste byl měl – a kdybyste mě byl viděl: nebyl bych vás považoval za muže dobrého zrna, který se v zákulisí ohlašuje hlučným krokem. Ó Kamilo, kvůli vám mluvím páté přes deváté! ó, Kamilo, Kamilo!

POLYHYMNIA

Přeháníte! Všechno komplikujete! Vy se komplikujete se!

PANTROPOS

(Oceňte tu ironii.) (Vezměme to z druhé strany!)

ORTODULOS

(Nechám ho jednat.) Mám doktorát pozemských věd. (Vážně?)

ADRAST a PANTROPOS

(Ach, jaký podivuhodný muž!)

OINISTROS

Zdála jste se mi tehdy tak slaboučká, má drahá Kamilo... (Pokusím se zdolat její odpor!)

ADRAST

(Vyzkouším ho!) Vaše slzy nejsou žádný argument. Ani váš smích.

OINISTROS

(Jsem zvědav, jestli se mu to odvážíš říct do očí, milý Polyfone!) Vaším aspiracím chybí vzmach! (Budu předstírat překvapení: odvedu jeho pozornost: ne ne: pojmenuji spíš jeho mrtvolu!)

PANTROPOS

(Tak do toho!)

OINISTROS

(Ať se zmítá ve svých protikladech!)

EXODURGOS

(Dám mu vteřinku prostor, aby potupně vzkypěl!)

OINISTROS

(Už je v tom!) Ticho. Ticho! (Je v koncích.) Budu tvrdý.

POLYHYMNIA

(Na tyhle city mě nenachytá!)

OINISTROS

(Tu máš čerte kropáč: a ejhle!) (K ďasů, k ďasů!)

TEODRILOS

Ech, panáčku, už tě mám, ty darebáčku! (Můj úspěch se obrací proti mně.)

OINISTROS

Jste na špatné stopě.

ORTODULOS

(Pokusím se pokračovat...) (S jídlem mu roste chuť.)

OINISTROS

(Teď jen odolat!) Jsme pouze osm kilometrů od malého nádražíčka Postoloprtyce-Vejprtice, kde by vše mohlo začít znovu, pokud přijdeme včas.

POLYHYMNIA

V kolik hodin jede další vlak do Moskvy?

OINISTROS

(Naletěl, on opravdu naletěl!)

PANTROPOS

Pane, jsem vám velice vzájemný.

POLYHYMNIA

Vy mně také, Pane.

2. Vstoupí Muž Krve, vláčející Blížního.

MUŽ KRVE

Podívejte se, co jsem našel...

TEODRILOS

Vy jste ho skolil?

MUŽ KRVE

Ne, ale podříznu ho.

ADRASŤ

Pro lásku boží, nedělejte to!

MUŽ KRVE

Spi, spi! Ukažte oči! Ach, ty se probouzíš, panáčku!

OINISTROS

Jdete na to zhurta!

MUŽ KRVE

Já nedělám z člověka žádnou vědu, jasný? (*Pozvedne nůž.*) Tak a teď vám tady vymaluju zátiší s mrtvolou.

BLIŽNÍ

Setrvávám v hlubokém mlčení a v duchu jsem s tebou.

MUŽ KRVE

Teď už nevím, co bych měl říct o svém vnitřním stavu, už bych to nedělal, protože už mi chybějí slova na vyjádření něčeho, co absolutně nesouvisí s ničím, co by se dalo nazvat lidským citem, smyslem nebo dokonce koncepcí.

Jeden podrízne druhého.

BLIŽNÍ

Mezi námi muži, upadl jsem do ujímání tváří v tvář člověku, jenž není mnou.

OINISTROS

Od člověka ke zvířeti je jen pouhý krok.

MUŽ KRVE

Uříznu vám nožem hlavu.

BLIŽNÍ

My, lidé, my rádi vzájemně cedíme krev.

MUŽ KRVE

Jo, to děláme. Zpívej, že člověk není dobrý!

BLIŽNÍ

Ach to není, člověk není dobrý!

MUŽ KRVE a BLIŽNÍ

„Člověk dobrý není, to teda ne!
 Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!
 Ach to ne! Člověk dobrý není, ne!
 To teda ne!
 Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!
 To teda ne!...“

BLIŽNÍ

A co teď?

MUŽ KRVE

Trochu si zakainujem a procedíme kreff.

BLIŽNÍ

Zde tvůj bratr: podřízni mu hlavu!

MUŽ KRVE

To ne, to ne, to ne, to teda ne!

BLIŽNÍ

Jsi můj bratr: tedy ti odříznu hlavu.

Muž krve hojně prolévá krev Bližního. Krvavá fontána. Uprostřed akce se role vymění.

MUŽ KRVE a BLIŽNÍ

Originální, píseň mého učitele země.

„Můj učitel země

mluvil tuhle ke mně:

Co je na člověku nejhorší - je muž!

Nuž!

Vyprázdňeme jeho obsah už!

Vymažeme muže

To se přece může

Začnem s ženou od začátku

zbyde zase zvíře!“

OINISTROS

Zastavte ten paskvil!

BLIŽNÍ a MUŽ KRVE

„Člověk dobrý není, to teda ne!

Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!

Ach to ne! Člověk dobrý není, ne!

To teda ne!

Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!

To teda ne!...“

OINISTROS

„K smrti ho zabijem,

A už bude po něm!“

BLIŽNÍ

„Chce mě zabít k smrti

Už to pro mě smrdí!

Brzy bude po mně

to teda ... jo.“

OINISTROS

„Ne ne ne ne ne ne ne ne:

Člověk dobrý není, ne ne a ne!

To teda ne! Ach, to ne:

Člověk dobrý není! Ne!“

BLIŽNÍ

„I když není posvácení
A nenesu vinu
Jak ze svině ze mě cedí
drahou tekutinu!“

VŠICHNI

„Ne ne ne!
Ta tekutina není drahá,
to rozhodně ne!“

BLIŽNÍ

„Člověk není dobrý, to teda ne!
Bratra s gustem vykuchá,
Pak si ještě zajuchá,
Že se země pevně drží
- tak ji rozdupne.“

VŠICHNI

„Člověk dobrý není, to teda ne!
Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!
Ach to ne! Člověk dobrý není, ne!
To teda ne!
Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!
To teda ne!...“

MUŽ KRVE

Člověk prostě má to rád,
tak jako Kain
Hlavičky uřezávat,
tak jako Kain
Prošpikovat bratra,
to je přece fajn!

VŠICHNI

Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!
Ani trochu ne!...“

TEODRILOS

Podívejte na toho člověčáka!

BLIŽNÍ

„Lidské srdce, prázdná schrána
Co jí prospět může více
Nežli býti zakopána.“

VŠICHNI

„Člověk dobrý není, to teda ne!
Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!
Ach to ne! Člověk dobrý není, ne!
To teda ne!
Ne a ne a ne: člověk dobrý není, ne!
To teda ne!...“

MUŽ KRVE

Jestli má člověčák v dršťce ještě kousek místa, dám mu vypít řádný doušek mozečkové!

TEODRILOS

„Ale, říká člověčák:

Já nepovstal ze zvířete, teprv k němu spěju!“

OINISTROS a VŠICHNI

„Ano jo a ne ne ne:

Tohle nemá ze sebe!“

VŠICHNI

Ta ti ta ti taaaa ta ti ta to!“

TEODRILOS

Klaplo nám to!

VŠICHNI

„Ano jo a ni ni ni

Nejme přece dnešní-mi!“

OINISTROS

Odcházím do lesa a oběsím se na tom, co z něj zbylo!

(Odcházejí.)

3. Faux pas.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM *vejde.*

Pojď, vyjdi ze své postavy.

PANTAGONICKÁ ŽENA *vstupuje*

Ne ne! Příliš ničím muže.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Pohleď, již jsme u zívající fontány, kde voda pryská troudem. A budeme brzy na té louce zelené, jedenáct metrů od chaloupky strýčka...

DĚLNÝ SVALOVEC *se objeví.*

Zadržte: zapomněli jsme na nachtanz!

HEREC A PANTAGONICKÁ ŽENA

A zapomněli jsme na přestávku!

III. jednání

1. Krajinná diagonála.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ničím muže.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Pojď, vyjdi ze své postavy.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ne ne! Příliš ničím muže.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Pohleď, již jsme u zívající fontány, kde voda pryská troudem. Již brzy budeme na té louce zelené, jedenáct metrů od chaloupky strýčka, doma, a dvanáct minut od ztracených perspektiv! Před námi se otevírá pohled na kraj, pro který se užívá pomístní název Díra zapadlá.

PANTAGONICKÁ ŽENA

To tam jest Pludimírov, jsme již pouhé dva kilometry od Hrdlouřeže a zde se táhnou první chaloupky pohorské vesnice. Slyš jak česnečka do dále šíří svůj patriarchální pach.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Tak tady tedy konečně naše cesta dospěla do pěti průsečnic osmi rovnoběžnic devatenácti z dvaadvaceti. Vychutnejme si ten okamžik jara... Co jest to Svjet? Stojí na hlavě? Co jest před- a za-příroda? Či stojí na nohou?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Já o tom nic nevím, narodila jsem se v Nemanicích, můj otec byl z Nicova a matka z Nedanic.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Jestli jste z Nemanic, poslechněte si tuhle písničku:

„Vidím odsud Nemanice i se všemi řekami

Viděl jsem až na Jindice, jako na dlani

Už nevidím Nemanice i se všemi řekami

Koukám pořád na Jindice, zato jako na dlani.“

Bytí jest mimořádně škodlivé. Pohleďte na ten mocný smrk: měří nejméně tři čtvrtě na dvanáct.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Můžete nám teď ještě ukázat cestu na Prčilice?

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Vydali jste se po ní opačným směrem.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Kterak jsme daleko?

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Asi osm.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Mladý neduživý smrček se vytahuje vedle rozložené drobnolisté břízky. Jsme v tichém divadle, kde vzpomínáme předchozích lidí, kteří tu ukazovali své nitro. To zde někdejší herci seděli až čtyřicet dvě minuty, aby veřejně mysleli na nelidskou podstatu člověka, zde, kde je tak dobře venku a takový chlad uvnitř.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Proč se bojíte pod smrků? Může za to snad vůně smrků?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ne, může za to ne vůně smrků ne. Miluji prostor! Miluji extázi! Miluji čas!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Co miluješ? Mne miluješ? Mne-li miluješ-li mi řekni mi ty!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Vysssávám muže až do dna jeho lidské podssstaty. A působí mi to nepochopitelnou rozkoš: a protoš...

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Tvá rozkoš je nepochopitelná.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ano, pociťuji nepochopitelnou rozkoš aniž bych dokázala říci proč.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Je ta tvá rozkoš nezměrná?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Je docela malililinká.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

A přesto tě přesahuje!?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ano, a chci-li-li, přesáhne všechny meze.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Proč jsi si vnitřně řekla, že ti jednou pro vždy není nic po té hmotě, jež nás obklopuje?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Odpusť, že se dnes nacházím poprvé tváří v tvář neznámému citu.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

A co mu říkáš?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Já se s ním nebavím: Už samotný pohled na něj mne odrazuje.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Proč? Proč?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Toužím skrýt ten cit přede všemi, neboť je příliš velkou radostí. A přesto nemohu zabránit tomu, aby ze mne nevyzařoval.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Vzpomeň si veřejně na svou sestru. (*Pantagonická žena odejde.*) Cukrkandla Poskvrněná byla ve skutečnosti má sestra Antropodruma Adamanassa Mojzesová. Jednoho červnového úterka přišla ke břehu Pantateleukerských vodopádů v posvěcenou hodinu, kdy noc omdlávala dni v náručí a kdy prchavý večer počal pableskovat velkolepostí bretaňského rozbřesku: místní lvové kroužili kolem místních tygrů, obklopeni desetitisícovým zástupem paviánů; a tehdy jsem přišel, nevědom si své nahoty; spatřil jsem svou sestru: vyhodil jsem do vzduchu hrst prsti, jež nedopadla zpět – a má sestra přišlať na mé srdceť, dlouze vydechnušivši čtyři nesrozumitelná slůvce.

PANTAGONICKÁ ŽENA *se vrací.*

Když za sebou máme zločin, nezbyvá než vršit okolo sebe kamínky slov na kamínky slov.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Pohled na toho psa, řeklo by se zvíře s krátkými rukávy.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Chodil by po třech, kdyby si přiznal, že v sobě nosí čtvrt třetiny poloviny lidského vědomí, které jsme o sobě měli my.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Má sestro, aniž byste řekla slovo, dovedla jste mne právě na samu hranici lidského porozumění.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Seď tiše u mých nohou. (*Pauza.*) Ve mně, v mém mozku: zde můj mozek. Stále jsem ho v sobě pěstovala jako živoucí památník neznámé myšlenky.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Já dtto. Vždycky jsem špatně snášel, že je má lebka oblázkem uprostřed proudu mého myšlení.

„Už ani nevím, jestli nemyslím jen kamenem...“

PANTAGONICKÁ ŽENA

„Už ani nevíš
co počít si máš se svým tělem...“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

„Už ani nevím
co ti říct, když pouhým prachem jsem...“

PANTAGONICKÁ ŽENA

Víte... muži jen málokdy mluví sami se sebou, a nikdy s druhými, o věcech, které dosud nemají jméno.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

„Nemám bratra ani sestru
 Smutně kráčím světem sám
 Dost hloupostí, Eduarde!
 Jednou si však povídám.
 Nevěstu si najdu někde
 Hlavu na to přece mám,
 Zkusil jsem to, zkusila to –
 A tak se v tom teď cachtám!“

PANTAGONICKÁ ŽENA
 ... panenka moje...

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
 „... geneticky upravená...“

PANTAGONICKÁ ŽENA
 „Říkám si, že se to zvládne
 Ve dvou se to lépe táhne
 Kapitán mě rychle zmrazí:
 Sotva do kajuty vrazí!“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
 „... Pohov! Volno! Sednout!
 Žaluji za zrady a za hrůzy,
 Všechny, co ve znamení Medúzy
 Sami po vlastních se snaží dále plout!“
 Kdybych měl sestru, zazpíval bych jí tuhle písničku.

PANTAGONICKÁ ŽENA
 Zaplatím vám, abyste tu samou písničku zazpíval mně.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
 Mívával jsem kdysi sestru, které jsem rád hrával zvečeraha na harmoniku.

PANTAGONICKÁ ŽENA
 Opusťme tuto stagnující si-tu-a-á-cii-u.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
 „Dozvíš se drahá Eudoxie...“

PANTAGONICKÁ ŽENA
 „Ty přec víš jak s Eustachem to je...“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
 „Já měl bych si to za zlé,
 Že řekl jsem to, však běda...“

PANTAGONICKÁ ŽENA
 „Jen se mnou nepočítej
 že budu dělat medvěda...“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

„Přesto ale jako kdybych tady někde slyšel to
Rozkošné zvířátko - a jeho mručení!“

PANTAGONICKÁ ŽENA

A přitom nic jiného
Než příroda hluboko v nás to není!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

„Když je tak hluboko, proč musíme pořád nahoru...“

PANTAGONICKÁ ŽENA

„Hlavně dávej pozor až poletíme dolů...“

2. Zpěváci v delíriu

Objeví se dva ze tří Bystrých bratrů: Dělný Svalovec a Nekňuba.

BYSTRÍ BRATŘI

„To ne, to jistě ne
Říkám sestřenko milá:
V tom podfuk nebo klam
se asi sotva skrývá!“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Hej, hola: ty, ano, ty tam! Odkud přicházíš, kdes byl před tím, než jsi přišel sem?
odkud jdeš, tuplovaný člověče?

BYSTRÍ BRATŘI

„Já nejsem ani zdejší, ani tamnější
přišel jsem bůhví odkud a nejsem včerejší:
Já vlastně vůbec kdykoli jsem vzácně přítomný
A do pryč prchám před časem vždycky na hony.“

PANTAGONICKÁ ŽENA

Cítím, že bychom byli lépe udělali, kdybychom vás byli bývali vůbec nepotkali.

NEKŇUBA *stranou*

Vypečená trojička!

DĚLNÝ SVALOVEC *stranou*

Vypečená trojička!

BYSTRÍ BRATŘI

Vraťte nám sestru!

Boj s Hercem, prchajícím před bližním

PANTAGONICKÁ ŽENA

Přestaňte se bit a raději nám něco zazpívejte!

BYSTRÍ BRATŘI

Ach to ne.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
Co je tohle za podivnou zvěř?

DĚLNÝ SVALOVEC
Píseň lidí odjinud, rýmovaná ad libitum.

NEKŇUBA
„Říkali jí Holka brajgl...“

DĚLNÝ SVALOVEC
Polidštěná píseň, ve zvěřském podání.

NEKŇUBA
„...Že se mě snažila vóblafnout
Tak sem jí dal střeva próplachnout
A tak se nemohla áni hnout,
Když chtěla s jiným mi úplachnout.
Jednou zase byla v pěkný kaši
A tak mi povídá „Hele, naši“!
Já jí za to sehrál pěknou frašku,
A pak jsem si sbalil svojí tašku!
A pak jsem žil už jen v Jindii! v úplný daleký zadní Jindii!“

DĚLNÝ SVALOVEC
Na škrabačce postoperační píseň, zpívaná, dokud je ještě čas.
„Říkali jí malá Bára
byla to však velká pára...“

NEKŇUBA
Na hekáni, od Valousiata.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
To je nechutné, takhle prožívat život.

NEKŇUBA
„Já jí říkal chobotničko moje,
Vobjímala mě tak vášnivě!
Na Kozích hřbetech! Na Pleši!
Na Pleši!
Jednou jí povídám: holka, víš,
že takhle v ráji neskončíš?!
Vona jen zavrtí pózadím
a hned mě vytáhne ná Petřín!
Kubička musíme vyvenčit jen!
Von říká, když vylez z boudy ven:
Já jsem ten plešatej s rolákem!
A radím ti vezmi to hákem!
Protože:
Podle svatýho Jána Zlatopolenatýho:
Nemá cenu dělat vůbec nic jinýho!

Na Kozích hřbetech! Na Hekáni!
U Kříže dřevěnýho!

DĚLNÝ SVALOVEC

„Když nám chyběl chleba od Okolků
Dlabalo nám z žízně i z hladu
Tak jsem házel zbytky bez okolků
Dlabounům!“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

To je nechutné, takto vychutnávat život.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ach ano: ach ach.

NEKŇUBA

Píseň chromantická, předscénová, co se rýmuje na mol.

„Filoktéta nikdy nečetol
Na bicyklu když si to metol
Teď si ale vzpomněl Kašodór:
Já ho chci! Já ho chci! To je fór!
Když se zase válel jak doma,
Vzpomněl si taky na Platóna,
A to celou dobu chrápal v krabici,
Na ulici! V krabici!
Když ho ale jednou v zubech vynesli:
Kašodór řval jako na lesy
Pak mu dali přes hlavu pytel
Von by se byl radši neviděl,
A tak si řek, že ho nikdo nemá rád,
Šel na molo - a do vody spad!
Byl na mol! Kašodór!
Byl na mol!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

To je nechutné, takhle plnými doušky hltat život.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ach ano: ach, ach.

DĚLNÝ SVALOVEC

„Jmenoval se Riri Halama
Kormidloval jenom nohama!
Přezdívalo se mu Fifikus
protože měl ruky jenom kus
Mně říkali Honza Radobýl
Že jsem slzel jako krokodýl!“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

To je nechutné, takhle splakat nad životem.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ach ano: ach ach.

NEKŇUBA

Píseň Marcela Jásama, přednesená Honzou Samosebou.

„Říkali mu Marcel Jásám:
 I když jsem jim zpíval jako pěnice
 Dávali mi pít samý slívance
 Taky mě krmili bídně velice
 A hučeli mi rady dobrý
 Až do Eustachovy roury
 Prej: Když se chlapče rozpůlíš
 o bídu se podělíš
 A doktor mi navíc tvrdí, že mi pomůže!
 Ha!
 Tak to abych sebou hodil -
 Já se ještě nenarodil!
 Máma si mě z nosu nevyčucala,
 Pif! Paf!
 Přímo na frontě si mě umotala!
 Bejt z abecedy sestavený
 Valný osud pro smeták není...
 `Brejtro-`brounoc říkali mi
 Maso z mrtvol dávali mi.
 A říkali: Oreste,
 Copak z tebe vyreste:
 Dobře kousej, není vždycky libový
 maso, co na tebe zbyde z mrtvoly!
 Hej! Davajte! povídám:
 - Než sebou seknu do talíře
 Chci se nacpat jako zvíře
 Navrch sběračku popela!
 Popela z mrtvola!
 Z mrtvola!

DĚLNÝ SVALOVEC

„Já nejsem zrovna heroj antický
 Tak jsem životem proplouval vždycky!
 Když mi řekli, tak jsem volil Gustu,
 Co já zmůžu proti jejich gustu!
 A proč vám to tu vlastně vykládám?
 Když za zbytečný tohle všechno pokládám,
 Jo už vím: začal jsem mít nucení
 A je pozdě na mlčení!
Když nepromluví, bude křičet kamení!
 Zpívalo se to při harmonice,
 Já nedokázal poručit svý ruce,
 Ta potvora se zas cpe nahoru,
 Nahoru! Nahoru!
 Kdo je pro?!
 Všici!
 Chtěl bych toho ještě hodně říci
 Že vstanou brzy noví bojovníci

A pak pudem zpívat s kladivama
 Jó, tahle písnička se zpívá sama!
 Kilinka lakinka kilanka kaka...“

PANTAGONICKÁ ŽENA

Zaplatím vám, abyste nám tu písničku zazpíval ještě!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Ach ne! ach ne ne ne!

NEKŇUBA

Je to můj bratr. Zavraždil ředitele.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ale kdo jsi ty? ty, ano, ty!

NEKŇUBA

Já jsem Nekňuba.

PANTAGONICKÁ ŽENA

To není žádné jméno.

NEKŇUBA

Ach ano, já nemám žádné jméno. Já se cítím být celý v číslech, já už ani nevím, kdo jsem!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Ach, Nekňuba se nám rozplakal.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Máš nějaké číslo?

NEKŇUBA

Ne ano. Ano ne ano.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Jak se tedy jmenuješ?

NEKŇUBA

„140! 810! BJ! F T! 704! 80! 8! 3!“

Zpěv člověka v tažených číslech a šifrované próze.

Náhle se objeví Kalup, třetí z Bystrých bratří.

TŘI BYSTRÍ BRATŘI

„Já svůj život stavím na bytí,
 Říkám si, že není nezbytí
 Aby to šlo pořád takhle dál:
 Jde jen o to abych nepřestal!
 Když mám ale občas recidivu,
 Tož si nejdřív přepočítám deskriptivu
 A pak šťastné číslo vylovím
 A krásné číslovky vyslovím

140! 810! BJ! FT! 720! 80! 139! 8! 3!
 Jde to se mnou od desíti k pěti
 Ach jo, to to letí, to to letí
 Samá šťastná čísla hromadím
 a před žádným se nezastavím
 Pak si něco koupím za to
 ono mě to zklame za to
 Už jsem zase s psýchou dole
 Neměls na tom viset vole: Počítejte se mnou!“

NEKŇUBA
 Dominiku, ty máš ale kliku!

DĚLNÝ SVALOVEC
 Jdi do toho, Mikuláši!

KALUP
 Vzhůru, bratři!

TŘI BYSTRÍ BRATŘI
 „V mém životě všechno klape,
 vůbec nic se neděje,
 Vždyť *Co lze změřit, je smrtelné,*
 v tom je má naděje!
 Podívám se do zrcadla
 Neubude vůbec nic! – Ba co víc!
 Rázem je nás na tisíc!
 Sotva jsem na kvadrát znásoben,
 Pozdravím se oním jménem jmen:
 140! 810! BJ! FT! 720! 80! 139! 8! 3!
 140! 810! BLJ! 803! 54! FB J4
 62! 126! NB! 8B8! 3!
 140! 902! BLF! 804! 51! FB J4
 66! 127! RB! 8B8! 3!
 140! 708! BLF! 806! 52! FB J4
 66! 128! TB! 8B8! 3!“

PANTAGONICKÁ ŽENA
Herci prchajícimu před bližním.
 Hoď mu repliku! *(Kalup už zmizel.)*

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
 Mluvili jste ke svému zrcadlovému obrazu.

DĚLNÝ SVALOVEC
 Zrcadlovým zobrazem člověka skrzeva člověka je člověk. *(odejde.)*

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM
 Nejsi ty Herec prchajícím před bližním?

NEKŇUBA
zůstává jediný z Bystrých bratří.

Ne, to jseš ty. *(Krátký zápas na zemi mezi Nekňubou a Hercem, prchajícím před bližním.)* Já, já bych se chtěl oženit!

PANTAGONICKÁ ŽENA A HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Jo a co my s tím?

NEKŇUBA

Chtěl bych se oženit, chtěl bych to zkusit: jen nevím s kým! Zastavte všechno! Zapomněli jsme na balet druhého jednání.

DĚLNÝ SVALOVEC *se vrací.*

Tady je!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Ach, to tedy řekněte, jaké to soužení! Jaký to zmatek!

ANASTÁZIE *vstupujíc.*

Ach, to tedy řekněte, jaké to soužení! Jaký to zmatek!

3. Svatební akt

KALUP, *vstoupí.*

Tak tedy balet druhého jednání.

ANASTÁZIE

Co budete dávat?

KALUP

„Avudrujská víla“, aneb Ve víru protivenství. Následuje „Zkáza korábu Vysmolenyj“. *(Tančí.)*

ANSTÁZIE

A kde je ta víla?

VŠICHNI

Kdo jsou Avudrujci? Kde jsou víly?

Zatímco Kalup tančí, vyslovují herci tyto dvě věty ve dvaasedmdesáti jazycích (Qui sont les Avoudrues? Ou sont les fées? - Tiniesse Avoudrues eïssire? Ubi sunt fatae? Kède Avoudrues chine? Wo sind die Avoudrues? Matx'a te akutruetike? Ban ay tex-pukujetike etike? Tône Avoudruez daïmone? Ban ay te x-pukuj? Keïmarousse talaïpôrroumône Avoudruez fta? Avoldrinarum fata, torrens laborans. Niat kabok Aboudri? Avoudrues fairy, followed by the wreck of the Jumping-down. A iogue nã Avoudrues, Buoine inctare? Yôsei wa doko desuka? Zandra djaputlik Abodruk? Ham de welekue chy? Te chy nuk wan Awutru? Die Fee der Avoudrues, Strudelnder Sturzbach...) a smrtelník se objeví s otočnou cedulí, kde je na jedné straně napsáno VŠE JE ROZDĚLENO, a na druhé straně VŠE JE V SEXU. Konec tance.

DĚLNÝ SVALOVEC

Skvěle se vám podařilo obejít se bez tance.

KALUP

Nikoli: právě jsem tanec totálně znemožnil.

DĚLNÝ SVALOVEC

Jistě, ale málo se vám podařilo tancovat mimo své tělo.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Ještě tanec! Tanec! Ještě! Tanec! Tanec! Ještě! Ještě! (*Repríza tance.*)

ANASTÁZIE

Ach, to tedy řekněte, jaké to soužení! Jaký to zmatek!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Právě jsem se se svou sestrou dopustil nepostřehnutelné chyby.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

„Ale tady je svatba, šťastná svatba!“ napsala Markétka na první stránku svého docela nového modrého sešitku. „Kde jsou snoubenci?“ zeptala se Gizela Plassardová.

ANASTÁZIE

Kde jsou snoubenci?

KALUP A DĚLNÝ SVALOVEC

Tedy si necháme nadělat dvojníky z těch, co už jsou tady.

DĚLNÝ SVALOVEC

Jinak se narodí někde v Rakousku Zuzaně a Robertovi. (*Zuzana, Svěhlavá žena, vzlyká.*)

ANASTÁZIE

Ne ne ne ne! Budeme se brát pěkně podle abecedního pořádku!

Herci se řadí podle abecedy: je vybrána dvojice Svěhlavá žena a Nekřuba. Mrtvý projede na svém vozíku, tlačném Kalupem, se vzkazem v ruce.

ANASTÁZIE

Co říká?

KALUP

Říká:

SMRTELNÍK

Říkám to, jak to píšu: „Zabil mne muž, kterého vynásobila žena.“

ANASTÁZIE

Ach! To je odporné.

NEKŇUBA

Pohřbete ho!

PANTAGONICKÁ ŽENA

Koukejte *to* rychle zpopelnit!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Vzkřiste ho!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Pozdě! Už se to řeklo.

KALUP

Opakovaná věc je věc dvakrát řečená. Tak, a je to venku. A je po svatbě!
Pokračujme ve svatbě.

Mrtvý odjíždí.

NEKŇUBA A SVÉHLAVÁ DÁMA

Teď my! Teď my!

ANASTÁZIE

Kolik máte naplánováno dětí? jakého typu? jaké váhy, v jakém pořadí, za jakým účelem? a kolik?

NEKŇUBA

Osm.

SVÉHLAVÁ DÁMA

Žádné.

NEKŇUBA

Pokud si žádné neuděláme, rychle adoptujeme psa Medora.

SVÉHLAVÁ DÁMA

Kdo ho pokřtí?

NEKŇUBA

Znám jednoho pátera v Hágu, který to může udělat. Kdyby něco, můžeme klidně adoptovat ještě jednoho, druhého psa, a pojmenovat našeho prvního syna Medor – nebo si můžem rozříznout hlavu naštorc – nebo si můžu vyrvat žaludek a promísit ho s tvou slinivkou břišní, ano s tvou, má milovaná... s tvou slinivkou břišní... s tvou, má milá, s tvou.

ANASTAZIE

Ach, jak si ti budoucí manželé říkají hezká slůvka!

NEKŇUBA *zpívá*

„Ach ano, ty jsi překrásná, má milá, rozmilá
Však dostanu tě až za rok ...“

DĚLNÝ SVALOVEC *ho přeruší*

Píseň ze staré pásky, kterou přednese Jojo z krabice na provázky.

KALUP

Pokleslá píseň zpívaná hodně nízko, následovaná komorní písní zpívanou v komoře:

„Vždycky, když uvidím slečnu Lucinku
stydím se za každou její myšlínku!“

SVÉHLAVÁ DÁMA

Píseň otevřených oken, kterou přednese jeden zapomnětlivec.

DĚLNÝ SVALOVEC

Píseň bez zábran, přednesená bez uměleckého záměru a bez refrénu.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Píseň ticha, sborově promlčená.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Píseň na rozloučenou, zpívaná přiškrceným hlasem.

DĚLNÝ SVALOVEC

Píseň s mnoha repetičemi, zpívaná jedním recidivistou.

KALUP

Píseň odposlouchaná z odposlechu. Píseň Pěti Naslouchátka.

První duo: Nekňuba a Svéhlavá dáma.

NEKŇUBA, napodobující Ouvrarda

„Ach ano, ty jsi překrásná, má milá, rozmilá
Však dostanu tě až za rok, jak žádá tvá mamá.

Rok, je ale dlouhá doba a já bysem chtěl
Vypůjčit si něco zatím, jestli bysem směl!

Třebas:

Co chci je tvoje pusinka, tak pěkně růžová

Ta vždycky sotva promluvíš, se na mě otvírá

Co také chci, jsou nehty tvé, tak lehce svádivé

Když vidím, jak se škrábeš někde, ztrácím rozum hned.

Co chci jsou tvoje očička, tak černě chlupatá

sotva se na ně podívám, rozkošně zamrká

A chci tvé nožky láskyplné, dosud nevinné

Je k nevíře, že zřely svět ve chvíli jediné.

Já tohle všechno dostat mám prý za rok dlouhý až

Tak mi něco zatím půjč -

když ty to všechno máš!“

SVÉHLAVÁ DÁMA

„Ty máš ruku velmi krásnou, máš dokonce dvě

Což od tebe můj miláčku mě nepřekvapuje

Na světě je spousta mužů

Co maj rukou pár

Požádám tě jen o jednu

Až půjdem před oltár

Co já chci, je rámě tvoje, rozložitě tak

Že dalo by se z něho klidně rovnou stolovat

A já chci i tvůj raťafák, se špičkou zvednutou
 A taky tvoje podpaždí, co voní rezedou
 Chci tvou kůži na bradě, je jako písnička
 Jen se sama sebe ptám, jak ten rok přečkám...“

NEKŇUBA

„Dej mi aspoň kousek předem, budu spokojen
 Půjč mi svý buclatý paže, budu unešen
 Zlíbám ti je stokrát za den a za to bych rád
 Kdyby jsi mi do pupíku chtěla bubnovat
 Dej mi taky svoje rety, kterým není rovno
 Dám ti na ně svoje rety a budu mít stejně
 Půjč mi svoje sladká ouška, potěším se tím
 že do jejich d'ovírek si trochu posvítím
 Tak tohle je to, co bych chtěl
 Půjč mi to!

DĚLNÝ SVALOVEC

Píseň kapesníková, kterou přednese Žiži Větroduj.

KALUP

Píseň s kýtou ve vlastní šťávě, kterou přednese jeden vypečenej chlapík ze Znojma.

PANTAGONICKÁ ŽENA

„Říkali mi Mimi ze Strašecí,“ přednese jedna frajle odnaproti.

ANASTAZIE

Píseň bezcenná, kterou oprášil Honza Hejpočkej.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Anaxanarchos tvrdil, že žít a zemřít je totéž. Pantiochos, jeden z jeho četných žáků, šokovaný tímto tvrzením, mu odpověděl: Tak proč neumřete? – Právě proto, odtušil Anaxanarchos, že není žádný rozdíl mezi životem a smrtí.

DĚLNÝ SVALOVEC

Píseň k nepřežití, přednesená jedním, co ji přežil.

ANASTÁZIE

Píseň dramatická, prožitá pod sprchou.

KALUP

Píseň „Sbohem“ od bohéma z Baham, zpívaná v lanoví Víťou Kožíkem, provázená nazdařbůh marnými lamentacemi sboru, v podání našeho předního exkrementa.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Nářek nad troskami života, lamentace s ostrahou, v podání hlasů svědomí.

KALUP

Píseň proti Bližnímu, zazpívám si sám.

Druhé duo: Anastazie a Nekňuba.

ANASTAZIE

„Kamaráde námořníku, snad se mi to všechno zdá
 Snad si se mnou milej pánbůh jenom zahrává!
 Hle, jaká to nádherná jachta!
 Kam se ta tvá na ni cachtá!
 Taková není v celý maríně!
 Co by vypadala tak hrdinně!
 Tu přece každý lodník zná!
 Světovou pověst má:
 Je to koráb Vysmolenyj
 Žádnjy nejni tak vystrojenyj!
 To se klidně můžeš vsadit
 Mně nebude to vůbec vadit
 Je to krásnyj Vysmolenyj!
 Je to tak!“

NEKŇUBA

„A co teprf támdlencto, nejni to slavnej Suprvrak?!
 To nejni žádná kocábka,
 Tu pozná každej mariňák
 To je panečku rádná škořápka!...“

ANASTAZIE

„Jestli zas Nekňubo budeš večer mrtvý
 Varuju tě, já zvedám kotvy...“

NEKŇUBA

„Poslouchej mě, Karličko,
 Dneska jsem přebral maličko...“

NEKŇUBA A ANASTÁZIE

„Je to Supervrak, mocný Silovrak,
 Ten nejkrásnější nejkrásnější Mořský pták!...“

ANASTÁZIE

„Ty piráte, ty mě houpeš...“

NEKŇUBA

„Ty hloupá, nenuť mě, abych se pustil kormidla...“

ANASTÁZIE

„Hele, kalupínku, jesli se ti třesou nožičky, říkám ti to na rovinu: koukej plavat!
 (*Nekňuba omdlí.*) Nech si svou počto-matiku! jdi si číst Denyse Areo-pagitu! a
 vykašli se na praktiku!...“ (*Nekňuba se probere.*)

ANASTÁZIE A NEKŇUBA

„Je to Supervrak, Mořský vlkovrak,
 Nej nej nej nejkrásnější Oceánský pták!...“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Pantiochos potká jednoho dne svého mistra Anaxanarcha, který upadl do pankejtu a projde kolem něj, aniž by mu podal pomocnou ruku. „Mému Mistrovi, řekl si, je stejně dobře tam, jako kdekoli jinde.“ Anaxanarchos byl první, kdo si z hloubi své díry zatleskal, že má takového žáka.

KALUP

Píseň, která brnká na nervy, přednesená jedním neurotikem.

PANTAGONICKÁ ŽENA

V rozvalinách, píseň vycpávková, přednesená velmi *latentně*...

DĚLNÝ SVALOVEC

Anaxanarchos šel oznámit svému žákovi Pantiochovi smrt jeho syna. Když Pantiochos zprávu vyslechl, odpověděl chladně: „Věděl jsem, že jsem ho zplodil smrtelného.“

KALUP

Epištola k nicotnostem, přednesená mnou.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLÍŽNÍM

Jakmile se od něj mistr odvrátil, propukl Pantiochos v pláč. Anaxanarchos zaslechl jeho vzlykot, vrátil se k němu a řekl: „Tvoje slzy jsou Pantiochu marné.“ – „Já vím, odpověděl Pantiochos, právě proto pláču.“

DĚLNÝ SVALOVEC

Byla prý jednou jedna Athéňanka, která žila z kopřiv a bolehlavu až do stáří a tak jeden mohamedán, král Tartánie a Golgolastru, který chtěl přivyknout jedovatému masu, aby jím nikdy nemohl být otráven, se rozhodl z něj udělat svou jedinou stravu: nakonec byl tak nasycený jedem, že moucha, která se ho jen dotkla, padla v tu ránu mrtvá k zemi. A každý večer musel měnit ženu, protože svým dechem vždycky otrávil tu, která s ním strávila noc.

Třetí duet: Dělný Svalovec a Svěhlavá Dáma.

DĚLNÝ SVALOVEC

„Tak poslouchej a připrav se
a to, co chci mi půjč!...“

SVĚHLAVÁ DÁMA

„Co já bych chtěla od tebe, jsou tvoje božská lýtka,
vidět jestli podobná jsou mým a nebo býka...“

DĚLNÝ SVALOVEC

„To, co já chci od tebe, je tvoje piha krásy,
dovol bych hledat směl, kde ta se skrývá asi...“

SVĚHLAVÁ DÁMA

„A já chci ještě od tebe tvůj krásný pankreas,
vždyť druhý taký na světě by nenašel se as...“

DĚLNÝ SVALOVEC

„To, co bych také ještě chtěl, je tvoje bránice,

vždyť na tu se vždy, když se směješ, třesu nejvíce...”

SVÉHLAVÁ DÁMA

„A to já bych zase chtěla obě tvoje plíce
když mě líbáš, duje to v nich jako v harmonice...”

DĚLNÝ SVALOVEC

„Já velice bych od tebe chtěl čípek děložní,
včetně toho, co mi k němu cestu umožní...”

SVÉHLAVÁ DÁMA

„To já bych nade všechno chtěla tvoji štítnou žlázu,
Tam našla bych snad svého štěstí konečně oázu:“

DĚLNÝ SVALOVEC

„To, co bych ale nejvíc chtěl, je balíček tvých kostí,
Navždy rázem bylo by po pocitu marnosti...”

SVÉHLAVÁ DÁMA

„Po čem celou duší toužím je tvá raznice
Ze všech nástrojů svě-ta mi chybí nejvíce...”

NEKŇUBA

A co já bych od tebe chtěl je tvůj dvanácterník
pro ten bych si klidně nechal rozbít i ciferník!

SVÉHLAVÁ DÁMA

„A mně zase hrozně bere tvoje oční blána
do jejích dvou díreček jsem celá udělána...”

DĚLNÝ SVALOVEC

„Co já bych také velmi chtěl je malý vibrijón,
na kterém se skromně tyčí pyramidión!”

NEKŇUBA

„To já bych zase nejvíc chtěl žlučový kanálek,
kdyby toho nebylo, tak zlostí bych se vztek!”

DĚLNÝ SVALOVEC

„Co já chci jsou tvoje střeva, nejsou dlouhý málo
takže by se oběsiti na nich klidně dalo!”

NEKŇUBA

„Malý zářez sedací vždy když u tebe vidím
touha se mnou zmítá tak, že hluboce se stydím...”

SVÉHLAVÁ DÁMA

„To co já bych po tobě chtěl, to jsou tvoje češky
Protože ti pomáhají snášet osud těžký...”

NEKŇUBA

„To co chci jsou tvoje víčka, obě z pravé kůže! ty ze mě vždy jedním mžikem udělají muže! (Ach její pohled! to je ale pohled!) To co chci jsou sfinží ouška, těch si každý všímá, ty kdybych měl, olizoval bych se za ušima! Ale nic mě tak nebere jako ten tvůj look, kam se na tu krásu hrabe prorok Habakuk!

SVĚHLAVÁ DÁMA

To co já mám nejradši, je když tvůj sval pohrudnico-jícnový radostně se k mým dutinám bradavkovým pojí; co chci, to je tvoje tvrdá hrana šupinatá, kterou moje mozkomíšní tepna má tak ráda...

NEKŇUBA

„Já bych zase strašně chtěl tvou dlážku žeberní, padne do ní dokonale má úžina faringo-nazální...

SVĚHLAVÁ DÁMA

„A co teprv potom tvoje jamka kyčelní, kterou chápe můj svazeček loketně-zápěstní...

NEKŇUBA

„A mě tak strašně bere tvoje chlopeň pylorická, jejíž funkce je tak neobyčejně praktická...

SVĚHLAVÁ DÁMA

„Co chci děsně, to je tvoje žíla podklíčková, která se k mému malému vestibuláru tak upřímně chová...“

KALUP

A co klubičko čichové, chrupavka bulboidní, a co teprve sval trubačský, výrůstek koronoidní; dutinečka klínovitá, kanálek Arnoldův? Co chrupavka vazivová, co jamka člunkovitá? a co hrbolek spánkový? a hrana prstencitá? a epifyza kosti křížové? Lamela síťovitá?

SVĚHLAVÁ DÁMA

„Co ze všeho nejvíc chci, je tvá tkáň nervová, tu nenasytně vždycky hltám svýma očima - skoro stejně jako tvá křídélka vazová...

NEKŇUBA

„Co já chci, jsou tvoje žlábký kloubně-kladkovité, které jsou o tolik delší nežli jsou ty moje...

SVĚHLAVÁ DÁMA

„Také se mi velmi líbí tvůj sval pološlašitý, který vede k tvému napínači podvázky stehenní...

NEKŇUBA

„Tvůj vnitřní hrbol kloubní kosti holení zvaný „husí nožka“ láskou jednou sním, o tom celé noci už odmalička sním...“

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLÍŽNÍM A DĚLNÝ SVALOVEC

Sestupte, sestupte nebohé oběti, sestupte po cestě vedoucí do věčných pekel, ponořte se do nejhlubších hlubin propasti, kde všechny zločiny, bičované větrem,

jenž nepřichází z nebes, vrou za burácení bouře; bláhové stíny, žeňte se za svými tužbami, svůj chtíč nikdy neukojíte a váš trest se zrodí z vašich radovánek.

ANASTÁZIE

Vyčkejme příchodu pravého lidství... Už přišlo pravé lidství?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Až přijdou Děti hněvu řkouce: „My jsme Děti hněvu a říkáme vám...“, co to vlastně řeknou?

ANASTAZIE

Ať přijdou ostatní lidé doopravdicky!

VŠICHNI

Oddejme je! Oddejme je!

NEKŇUBA

Královno všech žen! Pastýrko intra muros! Světlo osmerkové! Prachu od hlavy až na paty!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Bujení teurgické!

NEKŇUBA

Tváři všech tváří! Šoku permanentní! Kolouchu laňovitosti!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Nádobo ctnosti! Nutnosti nejzazší!

NEKŇUBA

Průniku unikavosti! Monádo kanonická! Kruhu samobřezosti! Rozlehlosti sebesvírající! Pomalosti v plné rychlosti!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Úlevné hromobití! Trumpeto revoluční! Lavino přijatelnosti!

NEKŇUBA

Panele nedobytnosti! Epidemie životodárná! Automate nepředvídatelný! Tisíciletá voso!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Panno neočkovaná! Maximo všeho! Dojme stokrát neviděného!

NEKŇUBA

Naděje chudých! Bohatství nemajetných! Nezištná láska k jistotě! Kasičko republiky! Ozvěno snů!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Lahvice leydenská! Fiolíno! Fosfodulo! Lampulo! Ptyxi! Lampadofóro!

NEKŇUBA

„Můj dechu...“

SVÉHLAVÁ DÁMA

„Tvůj dechu...“

NEKŇUBA

„Moje noho...“

SVÉHLAVÁ DÁMA

„Tvá noho...“

NEKŇUBA

„Má sestro...“

VŠICHNI

Prstýnky! prstýnky!

SVÉHLAVÁ DÁMA

„Tvá noho...“

VŠICHNI

Prstýnky! prstýnky!

NEKŇUBA

„Mé srdce...“

VŠICHNI

Prstýnky! Prstýnky!

DĚLNÝ SVALOVEC

Proč nezpíváš?

KALUP

„Neque – mutatis mutandis – mittatis margaritas vestras ante porcos. Nil novi sub sole!“

DĚLNÝ SVALOVEC

Proč se neddáte oddat?

PANTAGONICKÁ ŽENA

Nejdřív jako ritornel, pak je z toho mizerné jódlování.

„Pro mne je láska trápení

jež unáší mne mimo sebe

i od tebe mne odhání

a jako širé moře zebe.

Pro mne je láska mámení

co odvádí mne pryč od tebe

Ten dravý proud mne zahání

láska jak širé moře zebe.

Má lásko, ach ne... moje ústa

Nevysloví tvoje jméno,

Pro mě je láska nicota

A jen díky tobě bude

Mé já zachráněno.
 V nejhlubším já jsi ty-i-y!
 Mé láska v krvi utápí-i-í:
 A i o I i O i I a ...“

SVĚHLAVÁ DÁMA A VŠICHNI

„... A tak dále a tak dále, a tak dále a...! - aj čmeláčku, aj ty svíce, aj ty jasně záříš! ty mě celou rozpaluješ, až mě brzy spálíš!“

VŠICHNI

Prstýnky! Prstýnky!

SVĚHLAVÁ DÁMA A VŠICHNI

„... a tak dále, když tě vidím! můj krb plápolá! k nebi stoupá, všechno spálí! vzhůru plameni! aj! až zazní znamení! aj! pozor na uši! vzhůru korouhvi! aj čmeláčku ...!“

VŠICHNI

Prstýnky! Prstýnky! Prstýnky! Prstýnky!

KALUP

Píseň bílé křídly, zpívaná jedním degenerovaným šlechticem: „Aáa“; píseň staletá, v podání jednoho pamětníka: „Aáa“; píseň škapulířová, přednesená jedním fanatikem: „Aáa“; píseň poněkud tupá, zpívaná jedním strejcem: „Aáa“; píseň soliterní, v jedinečném podání jednoho jedináčka: „Aáa“; píseň rajská, přednesená jistým Johnem Tomathem: „Aáa“; píseň trampská, čili „Trampoty Pepy Trumpety“, přednesená sama od sebe: „Aáa“.

VŠICHNI

Prstýnky! Prstýnky! Prstýnky! Prstýnky!

SVĚHLAVÁ DÁMA A VŠICHNI

„Aj! ty svíce zapálená! ajta ty jsi nádherná! húahúahúahú! já jsem rozpálená!“

VŠICHNI

Prstýnky! prstýnky!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLÍŽNÍM A DĚLNÝ SVALOVEC

„Jak ve větru sfouklá svíce! to je smůla! co říct více!“

SVĚHLAVÁ DÁMA A VŠICHNI

„Aj! Já tě pálím! moje bláno! oheň všechno spaluje! zadrž! vždyť mě upálíš! Dveře, dveře! Zuzano! Žužano!“

VŠICHNI

Prstýnky! prstýnky! prstýnky! prstýnky!

SMRTELNÍK

Oidipova píseň, přednesená bez komplexu.
 „Jó, když moje máma ještě buben nosila
 tak večer si ho moukou vždycky natřela
 Na to jí můj táta jednou povídá

jedna vrstva navíc ti dobře udělá!
 Jó, v krvi mě koupala, ve svý děloze
 A já netušil vůbec nic vo hrůze -
 Která na mě čeká za devět měsíců:
 Špluf: a najednou koukám, že už jsem venku!
 Potkal jsem tam mamku taťku, vypadali děsně, fakt,
 Aby si mě udělali, museli ty dva bejt dva!
 Pak jsem zbouchnul svoji matku, i když jsem v tom nevinně!
 A voddělat svýho taťku, to mi šlo jak po víně!
 Bratrance jsem nechal vycpat: jmenoval se Adrián
 A na naší tetě Blažce na tý si zas pochutnám
 Svoje rodný hodlám sežrat jenom tak bez přílohy!
 Z Albertýny jsem si ukous rovnou palec od nohy.“!

ANASTÁZIE

Sarx! Sarx! Sarx! Sarx! Sarx! Sarx!

SVĚHLAVÁ DÁMA A VŠICHNI

„... Žužano! Žužanko! rychle, mé poupátko, rychle se rozvíjej, hrdě se vypínej!
 Žužana, Žužana! Ó, ona ožívá! ó, jaká nádhera!“

VŠICHNI

Prstýnky! Prstýnky! Prstýnky! prstýnky!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

„Mandolíny jsou nažhaveny!
 Zápěstí napružena!“

SVĚHLAVÁ DÁMA A VŠICHNI

„... nebesa! roztrhněte svou peřinu! lavinu! poletuje sníh! a jak rytmicky! v
 rozuzlení! výři víří! ohně všady! vzhůru tedy! krev beránčí! kolosální! mléčná
 dráha, a jak září! velké plesku- třesku-bleskuuuuuuuutáááání-íí-í!“

VŠICHNI

Prstýnky! Prstýnky! Prstýnky! prstýnky!

DĚLNÝ SVALOVEC

„A přesto všechno padá dolů!... do hrobu!... na smetiště!... lidské tělo!... jsi nič!“

ANASTÁZIE A KALUP

Sarx! sarx! sarx!

DĚLNÝ SVALOVEC

„... vrať se do země! tělo pozemský.“

VŠICHNI

Prstýnky! Prstýnky! Prstýnky! prstýnky!

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Prstýnky? Kampak se poděly prstýnky?

DĚLNÝ SVALOVEC

Ach, ale... ach, ale! jak je možné líbat potenciální mrtvolu?... Ach, ale! jak je možné hrát na srdci pytel střev?... Tělo smrti zaslíbené? zbožňovat ho, je to vhodné?

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Ne, ne, neřeknu: Zbožňuji tvé tělo, neboť příliš zbožňuji tvé tělo, pokud není příliš mrtvé.

Opět projíždí mrtvý na svém vozíku.

KALUP

Zde ten mrtvý, jménem František Mrtvý, projíždí na svém vozíku už po enté!

ANASTÁZIE

Jak je to snadný, být mrtvý! - Ach, jak je snadné být mrtvé!

SMRTELNÍK

Dobře dávkovaná sexualita začíná u sebe, praví mrtvý.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Člověk opilý procházejícím stínem vždy pyká za to, že chtěl změnit místo.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Ten mrtvý nám odměřuje čas.

ANASTÁZIE

Budeme vyvěšovat nápisy i když už nevíme, kde jsme, ani proč by se měly vyvěšovat nějaké nápisy. Píšeš si nápisy?

DĚLNÝ SVALOVEC

S radostí budu zabíjet čas - kdybych měl čas mu rozbít palici na kousky, z nichž každý by obsahoval celý čas.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Co to má v ruce?

KALUP

Papír, na kterém je napsáno, co jest psáno.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Kam míříš, Františku Vycezený?

Mrtvý mává napsím, kde je napsáno SEMPER ALIBI; Kalup ho obrátí a na rubu čteme VŽDY JINDE.

ANASTÁZIE

Jinde se svatba se životem konat nemůže.

NEKŇUBA A SVÉHLAVÁ DÁMA

Proč?

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM A DĚLNÝ SVALOVEC

Protože co?

ANASTÁZIE

Protože to je...

VŠICHNI

Co?

KALUP

Protože tento mrtvý nemá žádné proč! Tento mrtvý nemá žádné proč?

DĚLNÝ SVALOVEC

Tak tedy, přátelé, zasebevražděme se!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Ať jde každý do svého pokoje, tváří v tvář Bohu, do celibátu.

NEKŇUBA

Na mou věru!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Sebevražda, sebevražda!

ANASTÁZIE

A začněte vy! Vy dva milenci z ulice Marcadet!

MILENCI Z ULICE MARCADET

My jsme milenci z ulici Marcadet, kteří se zasebevraždíme docela sami a bez řečí.

JEDEN Z MILENCŮ

Rychle z mého okna! rychle z okna!

ANASTÁZIE, *s hlavou u země*

Ale slyším přicházet nový lid?

TÉMĚŘ VŠICHNI

Ne, ne! sebevražda, sebevražda!

ANASTÁZIE

Ale slyším přicházet nový lid, který se vůbec nechce zasebevraždit.

TÉMĚŘ VŠICHNI

Ne, ne! Sebevražda, sebevražda!

DĚLNÝ SVALOVEC

Ať si teď jde každý *mluvit bezbarvým hlasem* do samoty mluvení.

NEKŇUBA

Čím se odbarví hlas v mluvici samotě?

4. Akt samoty, akt poněkud roztroušený.

SVÉHLAVÁ DÁMA *sama*.

Tak jsem začala samotařit a bít svou bytostí a hlavou o mříže svého pole působnosti, kde jsem sila proso, a sklízela drsnou, ba trpkou realitu, po celý dlouhý den, po celé dlouhé noci, až jsem si nakonec řekla: mlčení. Mé já je mrtvé. Když dám svému tělu příkaz, aby mě následovalo, poslechne mne bez rozmýšlení. Je to tedy účinné. Ale je to spravedlivé? Takže přeji zítřku, aby byl. Přejme zítřkům aby byly.

ANASTÁZIE *sama*

Světě, řeknu mu, napiš nejdřív sám před sebou své světlo: světe, řeknu mu ještě než ho zažiju, místo abys byl: počkej tu na mě! zalez přede mnou, světe! Počkej tu, světe, a zalez přede mnou. Vzkřís mne, světe! Naddesátníku, říkám svému singuláru, nic jste neviděl? přísaháte? Muž u díry odpovídá: vůbec nic. Viděl jsem nic: prázdnota je horší než plnota. Tak jsme se zmnožovali v množinách, z nichž vzešel a nesl se hlas. A tehdy mu povídám: Vzešlý hlase,zněj a nes se! podívej na život! - Táhněte za jeden provaz řekl, když ho zvedal: ale tady jsou peníze: rychle rychle rychle rychle rychle!

PANTAGONICKÁ ŽENA *sama*

Jak dlouho ještě bude trvat marnost lidského množení? Bude se konat tady, před *zde*? Ne, ne, nebude řečeno, že člověk není *zde* dosti mrtvý. Reprodukuj *zde* svět věrně? Člověk se znásobuje v člověka nikoli reprodukcí, ale lidským křížem. Zmnožený člověk, to je člověka až nad hlavu. V jednom človíčkovi je dost človíčovství na tři človíčky – a ve třech človíčkách, aby se z nich udělali dva človíčkovi: ale jeden z nás je tu navíc: Já. Vstupuje já. Vyvedte třetího člověka zosobněného mezi námi. Já se vracím k tomu, když jsem řekla: Sestupme do hloubi našeho těla, kde se křísí mrtvola Boha. V *nic* je mrtvola všech věcí. Jedna věc je nic. Protože mrtvola je v zemi. Človíčkové stačí. Človíčku stačíte.

KALUP

Vstoupí žena s Mluvčí: jde k sobě a k ženě s Rychlopalkou Kvílivou; jde k sobě, kde jí prudký spánek utrhne hlavu. Přeživačnost spočívá ve *zde*. Můj panák nejsem já, je to můj panák. Převlékám se do člověka, abych byl ničím.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Odcházejí, aniž by si pamatovali, jestli si vzpomínají, co řekli: neboť i oni kráčejí k smrti s radostí: *jsou to lidé*.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Jednoho dne spatříme sedmitisícihlasou fontánu. Nebo aspoň prohlásíme, že jsme ji spatřili. „A i o I i O.“

NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC *vstupuje*.

Hrome!... (Konečně jsem v člověku!)

SMRTELNÍK

Zlý večer, přednese Jeroným Přerývaný. Na hudbu Pavla Jindřicha Veytze, zvaného Vejce, a slova Pepy Dablju Trampoty.

„Já sám si prackou potřesu,
Vždyť co mi ještě zbejvá
Jen ročních dob už střídání

Je to, co se tu hejbá.
 Jen koukni na tu veverku,
 Co v bubínku se zmítá
 Běhat pořád dokola
 Je to, co svět nám skýtá!
 Tak otevři tu klec!
 A teď si běž kam chceš,
 Ono to nastejno vyjde nakonec vždy přec!
 Možná stačí jedna šňůra? jako řešení
 Ani kousek motouzu vo moc horší není.
 Za pomoci kompasu si vztyčím kolmici
 Žití - bytí - nezbytí
 vytýčím hranici...“

NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC

Mohl bych vám v nastalé pauze přečíst začátek svého románu? Zrovna jsem dopsal román.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Můžete nám ho přečíst.

NEKŇUBA

Bude nám potěšením.

KALUP

Prosím vás.

NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC

„Román“. Je to román. Můžu?

NEKŇUBA

Jen do toho!

NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC

„Pohleďte,“ řekl Jan; „Buďte bdělí!“ dodal Jakub; „Zastaví se?“ zeptal se Petr; „Ano,“ odpověděla Marie; „Zastavíme ji?“ přidala se Josefa; „To jistě ne,“ odvětila Anna; „Pokračujme,“ pokračoval Jan Ludvík; „Zase,“ opakoval Matyáš; „Nikdy!“ odtušila Veronika; „Ať žije První akt!“ navázal André; „Ne dost blízko středu,“ upřesnila Claire; „Co se dá dělat,“ konstatoval Oskar; „A přesto!“ protestovala Soňa; „Mlčte!“ přerušila je Lucie; „Odcházím,“ prohodil Klovis; „Je pozdě,“ uvědomil si Jeremiáš; „Bolí mě nohy,“ svěřila se Armanda; „Miluji vás!“ prohlásil Gabriel; „Nevím, co říct,“ pomyslela si Albertina, „Pojďte rychle!“ přikázal Maximin; „Ne tak rychle!“ zezelenal Sebastián; „Podařilo se nám to napoprvé!“ chlubil se Modest; „Přesně tak,“ přitakal Boulardieu; „Netroufám si...“ zadrmlila Gertruda; „Jsou přezrálé!“ upozornil Šimon; „Vzdalte se!“ zaječel Alex; „To ne,“ prosila Laura; „Téměř ta samá,“ precizoval Yves; „Naprosto hladce,“ utrousil Čestmír; „Kromě paže,“ opravil ho Marius; „Kruté!“ zmodrala Rozina; „Úžasné,“ užasla Elodie; „Až do dna,“ zabědovala Viviana; „Pfes mívu,“ zablekotal Benedikt; „Mýlíte se oba!“ odpálil je Prosper; „Následující je bez druhé...“ petrarkizoval Hilarius; „Raději tu velkou,“ zvolil si Hektor; „Už nechci,“ zdráhal se Xaver; „Jen dál,“ nevzdával se Konstant; „Chybí mi metr,“ zalitoval Jan Robert; „Vypadáte dobře,“ zalichotil Bruno; „Haf haf!“ zaštěkal Basil; „Už osm!“ uvědomil si David;

„Nezbývá žádná naděje...“ zazoufal Rodrigo; „Opatrně!“ upozorňovala Valérie; „Zelené jsou mnohem menší než žluté,“ komentoval Claude; „Marie Ghislaino!“ hulákal Viktor; „S radostí,“ souhlasil Leonard; „Jeden, to znamená jeden navíc,“ trvala na svém Julie; „Ale proč?“ kvičela Alína; „Všechno,“ odsekl Valentýn; „Naprostο všechno,“ opičila se Sylvie; „Au!“ křikla Leticie; „Jen taktak,“ smířila se Virginie; „Nebyla jsem tady,“ bránila se Barbara; „Vylo-o-učeno...“ zakoktal Hubert; „Máte strach?“ zbledla Prudencie; „Prázdnο,“ usoudil Eduard; „Spíš selhání bezpečnostních pásů,“ blábolil Michal; „Ubohá Roberta!“ zahořekovala Kateřina; „Ach, chudák Matyáš!“ přidala se Geraldina; „Já už nemůžu,“ zmalomyslněna Gisela; „Sedm tisíc šest set dvacet sedm,“ dopočítali se Virgil a Jiřina; „Kromě těch, které už byly vážně poškozené,“ objasnila Gloria; „Nešťastné dítě!“ dojala se Dora; „Je to foxteriér!“ potvrdil Antonín; „Naopak,“ zaútočil Firmin; „Rikitikitá...“ zanotoval Gérard; „Funiculi-funicula!“ vřeštěli Fernanda, Kevin, Julie a Hans; „Je mi zima,“ zachvěla se Denisa; „Já za nic nemůžu!“ vykřikoval Vavřinec; „Kolikátého je?“ poptával se Fernando; „Dnes je druhého,“ uvedla Alžběta; „Bylo prvního a bude třetího...“ vypočítávala Valentýna; „To je logické!“ ironizovala Gilberta; „Kašleme na to,“ řekla za všechny Penelopa; „Brodž de,“ souhlasila Frederika; „Jste nastydlá,“ diagnostikoval Alfons; „Brzdáváb,“ vyznala se mu; „Jsou příliš teplé,“ polkla Fabiena; „Je to tak trochu moje vina,“ uznával doktor Cordier; „Markéta s Yvonem!“ odhalil Tristan; „Naprostο vyloučeno!“ zoufal si Viktor; „Ale ano!“ přikyvovala Arleta; „Stop!“ zaječela Františka; „Nugáty?“ sbíhaly se sliny Agátě; „Vitam impendere motui,“ uzavřel Jean-Jacques; „Vy jste latiník?“ byla bez sebe Kristýna; „Markéta,“ zachvěl se Yvon; „Ohé o cangaceiro...“ omílala Jolanda; „A tady jsou dodatky!“ oznámila Armela důrazně; „Kenavo...“ lámal Ronald náhle srozumitelněji; „Milost!“ zamečela Blandine, viditelně v koncích; „Je to opravdu on!“ špicloval Jan Baptista úkosem; „Už nepostupujeme,“ zhodnotil situaci Aimé a zůstal stát na místě; „A ocitli jsme se v pasti!“ zaúpěla Henrieta, aniž by upřesnila v jaké; „Jako Gauvilloyovy krysy,“ žertoval Pablo a pokoušel se vyčíst pokračování z očí své sousedky; „Podobáte se jednomu z nich,“ vyprskla Klaudie na celé kolo; „Ano a ne,“ vykrucoval se William; „Sedm set padesát tři!“ ujišťoval se Benjamin, který překonal svůj vlastní rekord; „Buďte přesto opatrný,“ radil Jean-Colin čestně; „Napůl fik, napůl škorpión?“ zažertovala Korina, zaskočená tím anglosaským obratem, který, jak se zdálo, nabrala konverzace; „Zcela bez rizika,“ tvrdil Vilém, který se houby staral o možnou reakci publika; „Naprostο,“ podpořil ho Maxim a doufal, že se mu tak podaří ještě zkomplikovat tuto zbytečnou repliku; „Přesně,“ souhlasil Alain a myslel při tom na něco docela jiného; „Já ne!“ hájil se Fabián a přál si, aby se Romuald nedozvěděl o jeho návratu od švagrové; „Edmond...“ usmál se Lucián nepřesvědčivě; „Pod skalou je úhoř,“ uhádla Anais, zaujata tou věcí; „Příliš drahé,“ utěšoval se Amadeus a už popáté odmítl vytáhnout svou peněženku; „Jen jeden frank,“ žebronily Ninon, Klarisa a Faustina; „To je šejdířství,“ pohoršoval se Klaudius, když zpozoroval, že se dům může každou chvíli zřítit; „Byl jste u nich,“ naznačila Noemi, aniž by pomyslela, že to zasáhne Ginu; „Smažme to,“ smazala to Francina po zralé úvaze; „Máte pravdu jedna i druhá,“ rozsoudil je velkoryse Bertrand; „Dva a půl milimetru od středové osy,“ definoval Max pečlivě; „Rhodolýza nebo polyolithióa,“ polekal se Tomáš, neuvědomuje si, že se tím blamuje; „Thomasityda nebo hypolithióa,“ opičil se Gontrand; „Na mikron přesně,“ hašteřili se Maximin a Theodulos; „Přestaňte si z nich utahovat!“ hřímal Patrokles; „Blobnnobne...“ bublali Martin a Martina; „A vida!“ ujelo Bernadetě; „Jak se vám ulevilo!“ podivovala se Muna; „Silněji!“ zvolal Vincent, jako by si nevšiml dramatického obratu, který náhle nastal ve vztazích mezi jeho třemi švagrovými; „Slzy radosti!“ plesali Roland, Matyáš, Pavla, Delfina a Marcel;

„Vůbec ne,“ zlehčoval Edgar, který už zapomněl na neodůvodněné nepřátelství, které Zefyrína po tři dny živila vůči Jean-Michelovi; „Co je moc, to je moc,“ bouřil se Julián; „Čumák!“ štěkala Aude a nepostřehla, že mezitím naskočila červená; „Všichni stejní,“ generalizovala Izabela; „To je Leon!“ zařval Robert; „Acapulco...“ prozpěvovala si Petruška; „Jedenapadesát procent,“ konstatoval Jacques-André a už se viděl v čele podniku; „Je to Riotton!“ prohlásila Adelína, i když si myslela pravý opak; „Nebo spíš čtyřistačtyřka,“ přisadila si Sandra, která si neuvědomovala nebezpečí; „Sandra si neuvědomuje nebezpečí,“ omílala Vivette, potutelně se usmívajíc na svého švagra; „Va-len-tý-na...“ pohvizdoval si Rudolf; „Vyhněte se tomu průchodu,“ doporučovala obezřelá Tereza; „Bernadetto,“ zajíkal se už velmi zamilovaný Lukáš; „Leda že ... jedině kdyby...“ tápala Marie-Claire a třikrát změnila názor; „Musíme tlačit!“ opakoval netrpělivě Jean-Pierre, vzteky bez sebe; „Ne tak rychle!“ vrískala slastně Charlotta; „Zkuste to ještě,“ naléhala Magdalena o dvě vteřiny později; „Jeho pes prý se jmenuje Pokání!“ prskala Colette, spokojená se svým objevem; „Jsem sám,“ vedl si svou Didier a dělal jakoby nic; „Buďte trpěliví,“ kázala Olga shromážděnému davu; „Překrásné děvče!“ ocenil ji na první pohled Arnold; „Na dva prsty Cointreau?“; „Ne, díky,“ otrásl se Saïd; „Jaké panorama!“ zvolala nadšeně Kapucína, objednávajíc si třetí whisky; „Všechny zkrachují,“ obával se prezident komory advokátů; „Jedině když včas změníte jejich těžiště,“ uvedl věc na pravou míru Aldo Fulcarelli; „Dělal jste cirkus?“ odhadovala Flóra; „Jsem bratrem trpaslíka Homunuse a jsem hluchoněmý,“ naškrábal akrobat; „Je to podfuk,“ znepokojoval se Damián; „Vše je v pořádku!“ uzavřel Regis, příliš brzy sám sebou spokojený; „Mělo by se změnit prostředí,“ navrhl Ronald, aby něco řekl; „Řekněte třiatřicet!“ vyšetřoval doktor Medard; „Hhchttt! hhchttt!“ zakašlala Lili; „Je to pěkná bronchitida!“ potvrdil praktický lékař; „Kde jsou toalety?“ zašeptala Benedikta; „Letadlo!“ vzplanula Violeta s očima obrácenýma k nebi; „Až tak daleko od Aše!“ zamyslela se Edwiga a znovu si zapálila cigaretu; „Nebe jako od Canaletta,“ dělal se zajímavým Théo, jako by tomu rozuměl; „Naprosto rovný,“ určil Ignác; „Postupuje a nepostupuje,“ formuloval Zenon, aby přilil oleje do ohně; „Tento návrh je nepřijatelný,“ prohlásil František, aniž by ho jen na okamžik napadlo pochybovat o tom, že by mu jeho sousedka po levici mohla protičřit; „Že by se František bílil?“ přerékla se Felicia; „To spíš vy!“ odušil jmenovaný přesně v téže chvíli, kdy si před číslem 137 Eva pomyslela, že vyhledá Franze, aby se věci jednou provždy vyjasnily; „Už je neházejte!“ mumlaly Nikola a Annie podrážděně; „Ještě mnohem horší než Strastičná dobrodružství Vendelína Lapáčka!“ bručel Serjoža; „Skvostný okamžik!“ protahoval se Denis; „Zloděj!“ oznámila Alieta, aniž by pozvedla hlas; „Jsem kompromitována!“ zachvěla se Marie Petrovna; „Ale ne, tohle už přeháníte!“ urazila se Dulcinea; „Zapomeňme na tu malou nehodu a vraťme se na začátek,“ nabídla Kamila; „Vraťme se k naší věci,“ navrhl pastor Lachenal; „Jste si jist svými výpočty?“ smál se Izák; „Plus mínus,“ vykrucovala se už dost podnapilá Michaela; „Tak rozhodneme se?“ posmíval se zase Richard; „Príma!“ vrtěl se Hugues s jednou rukou nedbale položenou na karosérii třistačtyřky; „Pozor na pád!“ varoval Felix, který si uvědomoval, že už zase má pravdu sám proti všem; „Je tam kód,“ vysvětloval Ada, aniž by hodlal cokoli prozradit; „Ne víc než bajka o trojúhelníku beze stran,“ transponoval Fausto, nepochybuje o tom, jakého významu nabude tento výrok od zítřka v mysli všech zúčastněných; „Pěknou neděli!“ uzavřel Edmond a nebál se, že udělá botu; „A pěkné pondělí,“ dodal Roman, aby vypadal; „Vraťme se k naší věci,“ znovu navrhl Teodor Lachenal; „Hermelín!“ vykřikl Toto, chechtaje se z plných plic; „Jsem v sedmém nebi,“ dojala se Sofie Buikalová, aniž by chápala příčinu; „Číšniku!“ zahalekala Manon; „Žádná procházka růžovým sadem,“ bručela Blanka, zaplavená štěstím; „Hrome!“

hromovala Solange se špetkou žárlivosti; „Čtyři centimetry od nás!“ chvěla se Angelika v hloubi svého pomněnkového pohledu; „Je to akorát,“ kasíroval číšník; „Nádhera!“ zvolal okouzleně Jeník, když na Mařenčiných šatech objevil podezřelou skvrnu; „Ještě se zastavím,“ váhavě vycouval Gerald; „Prostě mistrovský kousek,“ tropila Eva hlouposti a krčila rameny; „Roberto,“ hihňala se Gladys, obracejíc oči k nebi; „Varujte se Anatola!“ vytruboval Alexandr, který měl podezření, že ho nechali čekat záměrně; „Přeháníte!“ vybuchla Eglantýna, zatímco jí Robert hryzl palec; „Už nic neřeknu,“ odmlčela se Justýna; „Tohle už nikdy nedělejte!“ vyjel Jules a obrátil se na podpatcích; „Takový balík!“ vrčely Amélie a Uršula, hluboce otřeseny; „Vítězství,“ prohlašoval Frederik, který si byl sám sebou čím dál tím méně jistý; „Bude to osm?“ předpovídala sladce Yveta; „Přijďte mě navštívit,“ dodala si odvahy Désirée, pečlivě si malujíc oči; „Moje první a poslední depka,“ utrousila Serafína, stále hlouběji upadající do trudnomyslnosti; „Hotově plácnutí mečem do vody!“ bručel huhňavě Lionel, zatímco z kaštanů Lucemburské zahrady opadávalo první listí; „Naprosto s vámi souhlasím,“ prohlašovala Rose, aniž by ji něco takového napadlo; „Rolando,“ zavrkal Daniel se silným burgundským přízvukem; „Jsem nadšený!“ rozkládal Mikuláš, opřený o barový pult; „Už toho mám dost!“ dupal Xaver, otáčeje nožem v ráně; „Půjdeme raději spát,“ potáceli se Jindra, Líza, Berenika, Beatrice a Eusebius; „To špatně skončí,“ zaprorokovala si Maržolena, „Hotová mana!“ vyhrkla Laura; „Co to je?“ ptal se Ernest; „Obal není původní,“ poznamenal doktor Gauthier, navlečený do svého nového pláště s kohoutí stopou; „Nicméně je v podstatě ošklivý,“ trvala na svém Mireille; „Ehm,“ uklouzlo Korentinovi; „No to...“ zkoumal půdu Cymbelín; „Mlčím,“ zadudal Jean Yoland; „To nevím,“ zvažoval Nestor; „Semopilýý...“ šněroval si to Bonifác; „Špžaounčchch!“ zřítla se Karolína; „Pozor, schod!“ varovala Prudencie; „Ach, pardon,“ uprdl se Filibert; „Kyselá tvář zmenší naběračku,“ ufrkl si pavián; Eriku, těch sedm potřebuje klid a dobrého sklepníka,“ špitl rotmistr Robillard; „Je to přesmyčka?“ zavětril Kajetán; „Milovník divadla Nó bydlí ve Frýdlantě nad Jevišovkou,“ trumfoval jeho protějšek; „Incest při pastvě vyvedl Kolombínu z míry,“ přitakal Pierot; „Anhäuffungseffekt!“ kýchl Bernard; „Was ist das?“ vyřkli Leon, Ráchel, Helena, Cedrik, Noelle, César, Boris, Muriel, Leopoldýna, Aneta, August, Natálie, Sylván, Francelína, Lýdie, Anatol, Angelín, Paul, Dorotea, Líza, Karola, Konstantín, Josef, Porfyrij, Alexandrýna a Dominika; „Zastavte ho!“ nařídil Ježek; „Pozdě!“ prohodil Pantalón; „To je konec,“ vyznala se Edmonda; „Smutný výčet!“ zalitovali Růženka, Sasanka, Konvalinka, Řeřicha a Květoslav; „Ot azoï!“ vydechl Adam; „Božel!“ rouhal se Rafael; „Ničeho se nebojte; buďte bez obav,“ prohlásil Ocelový oj; „No vida!“ pronesl mechanicky Picard; „Co se stalo, nemůže se odestát!“ uzavřel Viktor; Balbulus dal vytesat na svůj hrob: „Přátelé, pravím, milujete-li mne, pravím, dejte vytesat na můj hrob, pravím, těchto šest slov: „Já já jsem vvvvám to ppřece říikal, že jsem vážně nnemocný!“; „Jdeme!“ řekli všichni; „Žil jsem věčným zvracením skutečnosti,“ povídám já; „Mlčte už!“ uzavřel Dominik-Marcel; „Nikdy!“ odušil Mrzout; „Pokračujte dále,“ navrhla Eva Marie.

PANTAGONICKÁ ŽENA jako vodnář

Pojďte se očistit od toho přívalu slov.

Po osm následujících replik ho polévá vodou.

NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC

Chtěla jsi se mne zeptat, co měl znamenat ten rozhovor.

VODNÁŘ

Ne.

NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC

Voda znamená...

VODNÁŘ

Ano.

VODNÁŘ A NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC, *společně*

Ano. – Ne.

VODNÁŘ

Voda je také tok vody, který znamená ducha vody, který tě zaživa zaplavil a svými slovy pozvedl pod mými kroky.

NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC

Voda je také tok slov.

VODNÁŘ

Ano: voda je také tok vody.

NEZADRŽITELNÝ ROMANOPISEC

Ne. Voda je také tok vody, označující ducha vody, z níž jsem byl vytažen živý.

KALUP

Vzhledem k tomu, že struktura lidské řeči je politováníhodně falešná, obrátím to:
To obrátím falešná politováníhodně je řeči lidské struktura že tomu k vzhledem.

OTMÍTÁRBOÁNŠELAFĚNDOHÍNÁVOTILOPEJÍČEŘÉKSDIL

ARUTKURTSEŽUMOTKMEDELHZV.

ANASTÁZIE

Pojď mimo jazyk lidí: povšimni si rovnováhy jedněch a druhých v rozlohách prostoru.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLÍŽNÍM

Nemohli bychom teď, kdybychom našli trochu času, tak trochu překřtít vše živé?

KALUP A ANASTÁZIE

Ne.

NEKŇUBA

Nechť vstoupí slovo.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Vstupuje slovo. Celé zakrvácené.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Vstupuje zakrvácené slovo a říká nám: Vstupuje slovo a říká nám, že nás vyslovilo.

DĚLNÝ SVALOVEC

Nemůžeme se obrátit do obráceného času – a přesto víme, že se čas obrací; nemůžeme vidět vesmír naruby – ale můžeme z druhé strany jazyka slyšet, že se nám prostor ukazuje.

KALUP

To tvoří postavu, do které vciťuji svého člověka. A přesto jsem to já.

ANASTÁZIE

Je v lidském zjevu něco, co jsem vždy odmítala; a to i ve vaší tváři.

KALUP

Proč jsem ze svého dřeva? a prostoru?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

A ty?

KALUP

A prostor?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

To je povzbuzení a úleva. Opereta je krev a maso.

5. *Příchod Děti hněvu.*

NEKŇUBA

Vstupte! hejno podivných dětí!

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLÍŽNÍM

Proč na sobě máte ty ozdoby?

KALUP a ANASTÁZIE *publiku.*

Udělalí jsme si je svými noži! Udělali jsme si je svými noži!

SBOR DĚTÍ HNĚVU

„To nejsou ozdoby, co nám tak sluší! To máme na sobě jen svou kůži. I když nejsme ze světa, ocitli jsme se ve světě: My jsme praví lidé, my lidujeme. Bratři, snad jednoho dne zbavíme zemi lidské přítomnosti?!“

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Zaplaťte za operetu! (*Rychlé vybírání peněz do misky od sboru Děti hněvu.*)

ANASTÁZIE

Ach, jaký to zmatek!

SVÉHLAVÁ DÁMA

Co představujete?

22 DĚTÍ HNĚVU

„My vždy představujeme jen sami sebe.“

PANTAGONICKÁ ŽENA

Vy jste lid?

DĚTI HNĚVU

„A-nóo!“

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Co přicházíte dělat sem, do tohoto divadla?

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLIŽNÍM

Na „lid“ se nerýmuje na nic lepšího, než „To chce klid!“

DĚLNÝ SVALOVEC

Co takhle „stít“?

KALUP

... hle, podívejte, jak ten lid zrudl zlobou!

ANASTÁZIE

Ach, jaký to zmatek!

DĚTI HNĚVU

„My jsme děti hněvu.“

SVĚHLAVÁ DÁMA

Co chce ten lid?

ANASTÁZIE A PANTAGONICKÁ ŽENA

Čertanatebe! Čertanatebe!

SBOR DĚTÍ HNĚVU

„Lid si žádá lidovou zábavu! - Idoly k nakousnutí, ke zbožnění a ke svržení! - Vzhůru cvalem, přes ruiny hrobů! - Vzávejme Venuši! Rozbijme svět, který beztak leží v troskách! - Čiňme činy! Své noci, své hodiny, své čtvrthodiny!“

KALUP A SEDM POSTAV *mluví přes sbor*

„Ach, jak zbožňují! Ach, jak boří! – Jak svou kůži dávají všanc, v boji s člověkem! – Jen do toho! ať nás ho zbaví! – Pryč s hmotou! Konejme kony! – Oběti! žoldy! – Mysleme na myšlení! – Budujme zbořené! – Šedesát na hodinu! – Zvěčněme věci chronologické! – Ať žijí časy! Ach, to jsou věci!“

KALUP A SEDM POSTAV *vytvářejí ofenzivní proti-sbor.*

„Starý lide, nový lide! Vrať se do hrobu! Zpět do své kolébky!“

ANASTÁZIE

Já sama tvořím jeden svůj lid! – Opravme hmotu! Množme se! – Má hodina, má minuta! – Žijme hned teď! – Ať žijí kolibříci!

NEKŇUBA

Co si o tom myslí lid?

22 DĚTÍ HNĚVU, *se sevřenými rty*

„Mmm-nmmmmnn mmm nnn mmmnnn.“

ANASTÁZIE

Co si přeje lid?

KALUP

14 procent lidu hodnotí kladně cukroflex, 2 procenta jsou přesvědčena, že Julius Bambludus je lukrativní, 13 procent konzumuje karbolopetrax, 3 procenta se domnívají, že produkty označené Jan Bambluder jsou povzbuzující, 1 procento pociťuje poklop, 50,2 procenta se diví, že vůbec něco spíš je, než že vůbec nic není, 19 procent uznává užitečnost integrovaného přerušovače, 15 procent je schopno přednést svůj životopis pozpátku, 0,02 procenta jí jedenáct a půl piškotu denně, 19 procent tvrdí, že v člověku pociťují polární chlad; 98 procent si žádá, aby u nich byl okamžitě proveden nový průzkum.

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Je možno provést okamžitě nový průzkum tohoto lidu, aby se vědělo, co si tento lid myslí?

JEDNO Z DĚTÍ HNĚVU

Lid uznává na 11 procent způsob, jakým je na něm průzkum prováděn!

KALUP

Ticho! Lid musí mít odvahu si nyní přiznat, že má v úmyslu odejít.

ANASTÁZIE

Ano, ano: lid musí mít odvahu jít sledovat pokračování ze zákulisí.

KALUP

Jděte, jděte, jděte se postarat o své pokračování.

DĚTI HNĚVU

„Před operetu! tak hloupou! tak hloupou! Před operetu! tak hloupou, tak hloupou! kčertulidulidulidej – cotětulidulidulije! – koukej vykuldolidovat!

JEDNO Z DĚTÍ HNĚVU

Pánové, račte: lid se vrací do své demokracie.

KALUP, ANASTÁZIE A SBOR HERCŮ

„Zdravím vás, ohniví bretonští sboristé! Svým oslnivým zpěvem jste zachránili konec téhle o-perety!“

DĚLNÝ SVALOVEC

Okamžik! (*Sbor se zastaví na prahu dveří.*) Jsou mezi vám nějací adepti reality?

SVĚHLAVÁ DÁMA

Kolik reálných zájemců o realitu je reálně mezi vámi?

ANASTÁZIE

Kdo z vás je adeptem aspirujícím na réal?

Několik Děti hněvu zvedne prst; herci na ně zaútočí. Nastane krátká bitka, po které následuje náhlé usmíření. Sbor je vytlačen ven.

DĚTI HNĚVU *na odchodu.*

„Ach! už aby přišlo lidství! aby se zjevil člověk! Ach! už aby přišlo lidství! aby se zjevil člověk!“

Mrtvý naposledy projede na svém vozíku; je vytažen z rubáše.

ANASTÁZIE

Co to má v ruce?

KALUP

Nic.

SVĚHLAVÁ DÁMA

Na rubáši má něco napsáno!

Roztáhnou rubáš: je to transparent s nápisem LÁSKA JE VIDOUČÍ.

PANTAGONICKÁ ŽENA

Pane, odpusť nám, že jsme to neviděli. Pane, odpusť nám, že jsme nic neudělali.
Pane, odpusť nám, že jsme to neřekli.

SMRTELNÍK

Vše, co dřív stálo, teď leží v troskách. Pane, odpusť hercům, že nejednali.

HEREC PRCHAJÍCÍ PŘED BLÍŽNÍM

A co teď?

KALUP

Zastavte tu operetu.

DĚLNÝ SVALOVEC

A co teď?

MUŽ Z ONOHO SVĚTA

Mlčení.

SMRTELNÍK

Tak jo.

konec